

DE ZONDAGSKLAPKES

“Een column voor de Vlaamse Mobilhome reizigers bij hun zondagse boterkoek”

2^e jaargang – november 2022 tot november 2022

28 november 2022

Het zondagsklapke...

We vieren morgen Halloween en overmorgen Allerheiligen. Voor het eerste halen velen hun neus op en doen het af als een commercieel gedoe, dat overgewaaid is uit Amerika.

Eigenlijk zijn beide "feesten" onlosmakelijk met elkaar verbonden en zijn ze oorspronkelijk Europees. Wel grappig dat het in Amerika is binnengebracht door de Ierse en Schotse immigranten in de 19de eeuw om dan pakweg twee eeuwen later terug te keren naar het continent van oorsprong. Wat wel in Amerika is uitgevonden, is de Jack o' Lantern, de uitgeholde pompoen. Ook de tegenstanders van dit feest moet ik teleurstellen wat de trick or treat-gewoonte betreft, ook dit is Europees.

Reeds in de negende eeuw vierde men All Hallows Eve in Ierland, Allerheiligenavond. Door de jaren heen ontstonden er christelijke gewoontes. Onder andere gingen op die avond in lompen gehulde christenen van deur tot deur om te bedelen voor een Zielencake (krentenbrood). Bij ontvangst van die aalmoes, beloofden ze te bidden op Allerheiligen voor het zieleheil van de gever, zodat zijn verblijf in het vagevuur kort zou zijn en hij heel vlug zou aankomen in de hemel, waar de rijstap op hem wachtte.

De oude Keltische kalender vermeldt 1 november als eerste dag van het jaar, wat Halloween meteen dus ook oudejaarsavond maakt. Dat hoort men nog in het Ierse woord voor Nieuwjaar "Samhain" (uitgesproken Saun) wat tegelijkertijd ook november betekent.

Op die dag was de oogst volledig binnen, lag het zaaigoed klaar voor de komende lente en wist men dus of men de winter met een lege of een volle maag zou doorkomen. Dus een feestje was aan de orde.

Dinsdag gedenken we alle heiligen en martelaren, zowat in heel Europa, en is het een vrije dag, uitgezonderd in Nederland, waar het geen nationale feestdag is.

De chrysanten die we op de graven plaatsen en we zo associëren met de dood, zijn overgekomen vanuit China, waar deze bloem, oorspronkelijk enkel maar in het geel, het symbool is van lang leven en geluk.

Verder is Allerheiligen een merkel- of een lotdag. Dat is een dag waarop een weerspreuk geldt. Voor Allerheiligen is dat : "Op Allerheiligen wintert het of watert het"

2022 is duidelijk een uitzondering, het zomert.

Dus als er morgen wordt aangebeeld, sakker niet op die Amerikaanse gewoonte, alleen maar uitgedacht door de commerce. Er zijn zoveel oude gewoontes, zoals bv. het eten van gewijde mastellen in deze tijd van het jaar, die verdwijnen. Laat er ons nog enkele houden.

Nog een fijne zondag iedereen.

6 november 2022

Het zondagsklapke...

Vandaag is het 99 jaar geleden dat het octrooi voor het allereerste elektrische scheerapparaat werd aangevraagd, dus als zondagsklapke, een ode aan mannen die deze uitvinding bijna niet gebruiken: mannen met baarden.

Lichaamsbehaving is al lang niet meer functioneel. Toen we als oermens rondliepen met zo goed als geen kledij, beschermde ons behaving ons tegen de kou, maar ook tegen de hitte van de zon. Naarmate we kleren begonnen in elkaar te flansen en onze naaktheid bedekten, verdween langzamerhand ook ons lichaamsbehaving.

Maar de baarden bij mannen zijn gebleven, door de eeuwen heen. Het is ook door de eeuwen heen het symbool gebleven van mannelijkheid, kracht en wijsheid. Wij, vrouwen, weten dat het door de grote productie van testosteron is, maar we discussiëren er niet over.

Germanen en Franken schoren hun vijanden bij gevangenneming volledig kaal, om hun trots weg te nemen en hen zo te vernederen. De gewoonte van het scheren en bijknippen van baarden ziet men al aan de afbeeldingen van Egyptische farao's, Griekse godheden en Romeinse keizers. Wat roept het woord "Viking" bij je op, juist, veel haar, maar vooral een lange baard, al dan niet gevlochten. In Europa raakte in de late middeleeuwen de baard wat uit de mode, enkel rechtsgeleerden, daar heb je die wijsheid weer en oude mannen droegen baarden.

De laatste eeuw begint de baard weer in trek te komen.

Er is in de laatste decennia geen tijdschrift geweest dat geen onderzoek heeft gedaan naar de smaak van vrouwen wat mannen met baarden betreft. Is het misschien Bruce Willis, die in zijn Die Hard films tegen gebouwen kwakt, uit helikopters springt, en op de daken van rijdende treinen loopt, en dus duidelijk geen tijd heeft om zich te scheren, die de ongeschoren look heeft gelanceerd? Hoe dan ook, dit soort baard, voor zover we het een baard kunnen noemen, scoort bij duizenden vrouw als de favoriete look.

En... Ik heb het mij even gepermitteerd onze ledenlijst in functie van het zondagsklapke te raadplegen. Met veel plezier kan ik aankondigen dat ik het oude liedje kan verbuigen naar een camperversie, hier komt het? Zingen jullie mee?

Al die willen te camper rijden,

Moeten mannen met baarden zijn,

Jan, Piet, Joris, niet Korneel,

Die hebben baarden, die hebben baarden,

Jan, Piet, Joris, niet Korneel

Die hebben baarden, zij camperen mee...

Leden met baarden, een volle baard, een sikje, een kabouterbaard, de ongeschoren look of een "soulpatch", maak jullie bekend door een mooie foto! Shoot!

Nog een fijne zondag iedereen...

13 november 2022

Een apart zondagsklapke vandaag...

Een zondagsklapke boordevol dank.

Dank voor jullie honderden emoji's en honderden berichtjes, kaartjes, gedichtjes, verhalen over jullie vriend, die jullie plaatsten ter gelegenheid van het heengaan van onze lieve, dierbare vriend, onze labrador Basiel.

Hij laat een grote leegte na en het gemis is groot.

's Nachts in onze dromen, rent hij door de bossen en loopt hij op een zonovergoten strand de zee in en breekt de golven. In ons hart blijft hij voortleven.

Hier volgt een gedichtje dat ik al heel lang koester en met jullie wil delen. Het is in het Engels omdat de betekenis verloren gaat bij vertaling.

When God had made the earth and sky,

The flowers and the trees,

He then made all the animals,

The fish, the birds and bees.

And when at last He'd finished,

Not one was quite the same,

God said, "I'll walk this earth of mine,

And give each one a name."

And so He traveled far and wide,
And everywhere He went,
A little creature followed Him,
Until its strength was spent.
When all were named upon the earth,
And in the sky and sea,
The little creature said, "Dear Lord,
There's not one left for me."
Kindly the Father said to him,
"I've left you to the end,
I've turned my own name back to front,
And call you DOG, my friend."
Een fijne, zonnige zondag...

20 november 2022

Het zondagsklapke...

Vandaag is het dag van de rechten van het kind. Op 20 november 1959 werden deze rechten vastgelegd door de Verenigde Naties. Het recht op een eigen mening, op een eigen geloof, om te spelen en niet te werken, op gezonde voeding en onderwijs. Dat zijn de vijf voornaamste rechten van het kind.

Ik heb in mijn stamboom - als hobby-genealoog pluis ik oude aktes uit - een jongetje van bijna zeven overleden in 1812. We leefden hier nog onder de Franse knoet en in het Frans stond er "profession tisseur" (wever).

Maar dat is zo lang geleden, denken we dan. Bij ons wel, maar in nog vele landen werken kinderen lange uren in erbarmelijke omstandigheden. Van onderwijs is geen sprake. We leven in de 21ste eeuw en nog altijd groeien er kinderen op zonder te kunnen lezen of schrijven. Spelen of ravotten kennen ze niet. Straatkinderen bieden hun "diensten" aan, om een aalmoes zodat ze hun eten kunnen betalen die dag.

Kinderen zijn de meest kwetsbare van ons, mensen. En alhoewel er velen zijn die hen beschermen, worden er nog altijd kinderen mishandeld, seksueel misbruikt en vermoord. In oorlogen door de eeuwen heen zijn kinderen altijd het grootste slachtoffer geweest, want anders dan volwassenen begrijpen zij niet waar het om draait. Zij begrijpen niet dat zij geboren zijn in een bevolkingsgroep die gehaat wordt door anderen.

In het kind-zijn ligt de basis van ons verdere leven. Hoe moeten ze opgroeien als ze om zich heen alleen maar haat en zaken zien die te wreed zijn voor hun jonge ogen. Dingen meemaken die zelfs een volwassene niet zou mogen meemaken, laat staan een kind. Ze zijn de kwetsbaarste onder ons, en ze worden het hardst gekwetst.

De meesten van ons hebben kinderen en kleinkinderen. We knuffelen ze graag. Knuffel ze vandaag eens extra, of nog beter, dans met hen op de 1-2-3-tonen van een wals, die van Willy Alberti, met het mooie "De glimlach van een kind".

Nog een fijne zondag... De zon ontbreekt weliswaar, maar maak er toch het beste van.

27 november 2022

Het zondagsklapke...

27 november vandaag. Er is een 27ste november in de annalen van Vlaanderen, die het liefst wordt doodgezwegen, namelijk die van 1382. Tachtig jaar tevoren hadden wij, Vlamingen, de Fransen verslagen met zoveel bravoure dat we van die dag een Vlaamse feestdag hebben gemaakt, 11 juli 1302. De veldslag van Westrozebeke, echter, proberen we liever te vergeten, immers we kregen daar zo op onze donder door de Fransen, dat het schaamrood ons nog altijd naar de wangen stijgt. Filips Van Artevelde, Lippe de Loddere was zijn bijnaam, stond aan het hoofd van een Vlaams leger te voet. Geschiedkundigen spreken van bijna 30.000 man. Echter, zoals in 1302 hing er ook een dichte mist, waar deze keer de Fransen gebruik van maakten, de Vlamingen werden zo samengedrukt door de vijand te paard, dat ze niet eens hun wapens konden gebruiken. Er was bijna geen bloed op het slagveld te vinden, ze waren allen gestikt of doodgetrappeld. Filips werd dood gevonden onderaan de lijken. Karel VI liet hem ontkleden en aan een hoge boom te kijk hangen. Laat ons dus vlug deze bladzijde in onze Vaderlandse geschiedenis omdraaien. Het was niet mooi, maar dat zijn nederlagen nooit.

Vandaag werd ook in 1701 de man geboren die ons doet puffen bij het getal 35, namelijk Anders Celsius. Hij voerde op de valreep de Celiustemperatuurschaal in, in 1742, want twee jaar later overleed hij aan tuberculose.

De man die Hey Joe riep om samen achter een Foxy Lady aan te zitten, zou vandaag 80 geworden zijn. De gitaarvirtuoos behoort jammer genoeg tot de trieste club van 27, een groep artiesten die stierf op die leeftijd.

Voetbal, we kunnen er niet omheen deze dagen, dus laten we straks supporteren voor onze Duivels tegen Marokko.

Een fijne zondag allemaal...

4 december 2022

Het zondagsklapke...

December...feestmaand, wintermaand, kerstmaand. Hoe dan ook de laatste maand van het jaar. De kookboeken met kerstmenu's worden van onder het stof gehaald en de eindejaarsfolders van traiteurs worden met elkaar vergeleken. De kerstboom staat al in veel huizen te schitteren en te twinkelen en het duurt niet meer lang of er liggen pakjes onder. Er was echter een tijd dat december niet de laatste maand was maar de tiende maand. Diegenen onder ons die genealogie als hobby hebben, weten dat x-ber december is en niet oktober zoals men zou vermoeden als tiende maand. De oude Romeinse kalender telde tien maanden en ze vierden nieuwjaar op 1 maart. De tijd ertussen ? Dat was een maandloze tijd, de Romeinen vergaten de koude maanden liever en wilden ze dan ook geen naam geven. Numa Pompilius, één van de zeven eerste koningen en waarschijnlijk de opvolger van de stichter van Rome, Romulus, vond de maanden januari en februari uit. Het was een bezig baasje, want de Romeinen hebben ook het college van de Vestaalse Maagden aan hem te danken. Het was echter Julius Caesar, die de onlogica van deze benamingen inzag. Immers, januari is genoemd naar de god Janus, de god van het begin en einde. Wat doet zijn maand dan ergens net voor het einde? Zo werd januari de eerste maand van het jaar en konden de Romeinen lammetjes en kalfjes offeren aan Janus met de vraag hen een voorspoedig jaar te voorzien.

De laatste maand van het jaar, een tijd van reflectie op wat geweest is en hoop op wat komen moet. Een tijd van goede voornemens en beloftevolle besluiten.
Ik neem me alleszins voor nog iets meer te genieten van de mooie dingen des levens. Te weinig genieten is geen optie.
Overmorgen komt de Sint het eerste feest van deze maand inluiden. Ik moet mijn schoentje nog zetten...
Een fijne zondag iedereen...

11 december 2022

Het zondagsklapke...

Het trieste nieuws, het overlijden van Fleetwood Mac zangeres Christine McVie, zette me er toe aan een stukje te schrijven over muziek.

Wat zouden we zijn zonder muziek? Geef toe, een openingsdans met alleen maar schuifelende voeten over de dansvloer. Een kerstmis zonder de Bing die droomt van een witte, deze keer. Meezingen met je favoriete nummer terwijl we in de camper door mooie oorden rijden? Muziek, zang en dans verblijden ons hart en onze dag. Iedereen heeft wel zijn favoriete nummer, waardoor de volumeknop iets hoger wordt gezet.

Muziek...het is iets van alle tijden. Er zijn door bepaalde vondsten bij opgravingen vermoedens dat zelfs de holbewoners al een deuntje durfden spelen. Het woord "muziek" komt trouwens van het Griekse "mousikè" wat zoveel betekent als "kunst der muzen".

De geschreven muziek zou uitgevonden zijn door de Griekse wetenschapper Ptolomaeus, alhoewel Boëthus rond het jaar 1000 ook met die pluim zou willen gaan lopen. Echter, de geschreven muziek zoals wij die nu kennen is op punt gesteld door de Italiaan Guido Van Arezza. Voor de toonladder gebruikte hij de eerste letters van de hymne opgedragen aan Johannes de Doper "Ut queant laxis". Een rijmpje of liedje gebruiken om iets te onthouden, ook iets van alle tijden.

Ik ben een kind van de jaren zestig en moet eerlijk toegeven, de muziek van vandaag de dag zegt me niet veel. Wat vandaag een hit is, is morgen al weer vergeten. Terwijl wat gemaakt is in de jaren 50, 60, 70 en begin 80 ook nog wel, tot de klassiekers van de moderne muziek kan behoren. Ik hoop dat de dertigers en jonger uit deze groep nu geen plannen maken om mij te lynchen. Velen weten niet dat er veel hedendaagse nummers covers zijn van songs van arme blueszangers in de jaren dertig, ik denk hierbij aan My Girl van Nirvana, geschreven door de straatarme zwarte blueszanger, Lead Belly. Ook "Black Betty" van Ram Jam is van zijn hand.

Dit zondagsklapke ga ik nu eens afsluiten met een quiz.

Ik heb enkele titels van bekende nummers van mijn jeugdijaren door de Google Translate gehaald. Kunnen jullie de originele terugvinden? Enne...omgekeerd in Translate lukt niet. De laatste drie zijn voor de liefhebbers van de Vlaamse muziek, maar die in het Spaans vertaald. De oplossing plaats ik volgende week vrijdag, en wie ze het eerst allemaal hieronder schrijft, krijgt eeuwige roem.

Hier gaan we, song en uitvoerder alstublieft...

"Herberg"

"Een welverdiende nachtrust"

"Stel je voor"

"Zet me aan"

"Verdachte gedachten"

"Kom samen"

"Door de donder geslagen"
"Centrum"
"Voorbij lopen"
"Tierrazernij"
"Slagtand"
"Schud een staartveer"
"Kom kijken over mij"
"Mysterieuze manieren"
"Estoy enamorada de ti"
"Siete claveles, siete rosas"
"Mi rosa di invierno"
Veel succes en nog een fijne zondag!

18 december 2022

Het zondagsklapke...

18 december vandaag, binnen exact een week weten we wat er in het pakje zat, met dat mooie blinkende cadeaupapier rond en zijn we blij of eerder wat teleurgesteld.

We hebben er een bitterkoude week opzitten, zo'n week waarop een gepensioneerde blij is dat hij er 's morgens niet meer door moet, niet moet ijs krabben en wachten door de ruitverwarming zijn werk heeft gedaan, alvorens de centjes te gaan verdienen. De gepensioneerden onder ons draaien zich nog even om onder de flanellen lakens.

De laatste weken van het jaar verlopen niet in een perfecte sfeer, dit jaar, maar dan denk ik, doen ze dat ooit? Drie jaar geleden sijpelden de eerste berichten binnen over een virus in China. Wisten wij toen veel dat we op een pandemie afstevenden die wereldwijd miljoenen mensenlevens ging kosten, die ons in een crisis ging storten waar we nog jaren de gevolgen van gaan dragen en zie, de besmettingen stijgen weer overal. Het einde is nog steeds niet in zicht.

In Brussel is het "grootste proces ooit" in België gestart, een proces dat de wonden van de slachtoffers weer openrijt, een confrontatie met de onmenselijke die hun geliefden hebben weggenomen.

Vanmiddag weten we wie met de wereldbeker gaat lopen: Frankrijk of Argentinië. Wordt Messi de beste voetballer ooit?

De Oijsteneren kunnen vandaag de geboortedag van hun held, hun voorvechter voor de rechten van de gewone man, vieren: Priester Daens werd 183 jaar geleden geboren.

Er zijn in onze geschiedenis altijd mensen, waarvan men kan denken dat ze beter nooit geboren waren, zoals Josef Stalin die vandaag 144 jaar geleden op de wereld kwam.

De "knapste" van de Stones, Keith Richards mag vandaag veel kaarsjes uitblazen, 79 om precies te zijn. Brad Pitt, nog iets knapper, mag er 20 minder uitblazen, hij wordt 59 vandaag. En we eindigen met muziek, mooie muziek... Vandaag 130 jaar geleden ging de immer mooie Notenkraak suite van Tsjajkovski in première. De ideale muziek om morgen de aanloop naar Kerst mee te beginnen.

Een fijne zondag iedereen...

25 december 2022

Het zondagsklapke...

Kerstdag vandaag en net op zondag, het kan niet beter passen voor het herschrijven van het kerstverhaal met als thema "wat als Jozef en Maria campers waren", oftewel het kerstverhaal 2.0. Hier komt het.

Enkele dagen geleden:

Ria zit aan de keukentafel en roert in haar venkeltheetje, zou haar rust moeten brengen, zei de kine, waar ze enkele keren gaan oefenen is voor bevalling: een uur zitten puffen, ja...

Het was allemaal raar gegaan. Aan het begin van de zomer had ze een vriendschapsverzoek op Facebook gekregen van een zekere Gabriël. Ze kende hem niet maar hij kwam heel vertrouwd over en zijn profielfoto toonde een knappe man met blonde haren die precies licht gaven. Hij stuurde haar direct een pb en zei dat ze was uitgekozen om een kind ter wereld te brengen die de wereld zou veranderen. Dat kwam even goed uit, dacht ze. Een relatie had ze niet maar haar kinderwens was groot. En voor ze het wist, was ze zwanger. En nu zat ze daar in de keuken voor haar venkeltheetje. Jeffrey was deze morgen vroeg vertrokken en ze wist niet naar waar. Ze was bij hem ingetrokken toen bleek dat ze zwanger was. Ze vond hem wel leuk, hij had een vaste job in de Ikea. Ze vond het wel wat raar, want al zijn meubels kwamen van de Weba, die in Deinze of Gent.

De keukendeur vloog open en daar stond Jeffrey met autosleutels in zijn hand. "Ik heb een mobilhome gehuurd tot het einde van het jaar", riep hij opgewonden.

Ria trok haar ogen wijdopen.

"Zijde gij zot of wat? Ik loop hier wel op alle dagen, hé"

"De gynaecoloog heeft gezegd dat het voor van de jaar niet meer zal zijn", antwoordde Jeffrey.

Om een lang verhaal kort te maken, een paar uur later zaten ze samen in de mobilhome en reden ze zomaar weg, richting Zuiden, ze zouden wel zien waar ze terecht kwamen.

Ria had wel hier en daar al een scheut gevoeld en dacht al "die kleine gaat hier in diene mobilhome geboren worden".

Het was zachtjes beginnen sneeuwen rond de middag van de vierentwintigste december en Jeffrey zocht naar een plaats om de nacht door te brengen, maar dat viel niet zo goed mee in vergelijking met de vorige dagen. De campings stonden vol met mensen die van een campermeal wilden genieten, en ook de camperplaatsen waren bijna allemaal bezet. Langs een stil weggetje, naast een stal vond Jeffrey een plaatsje. Goed plat, hij hoefde de keggen niet uit te halen. Hij deed even een rondje rond de camper en zag dat de stal open was. Het was een oude koestal met voederbakken, stro, hout en al.

Toen hij terug in de camper kwam, lag Ria in de alkoof al te kreunen dat het een lieve lust was. Ik zal mezelf maar wat nuttig gaan maken, dacht hij, Ria zal dat wel alleen af kunnen.

Toen hij terug in de camper stapte, had hij een stuk voederbak in zijn armen dat dienst kon doen als wiegje, van zijn marcellike met wat droog stro in, had hij een matraske gemaakt. Gelukkig dat baby's geen hoofdkussen nodig hebben. En daar lag zijn Ria, te stralen met een baby in haar armen, hun Jezuske.

Ondertussen waren er op alle campergroepen berichten verschenen dat er ergens een nieuwe koning was geboren, in een mobilhome, begot.

Op de camperplaats waar Jeffrey nog een plaatsje had gezocht, ging er een lichtje op: dat was hier vlakbij. Ze trokken hun wandelschoenen aan en met de winterjas aan en mutsen op, gingen ze de camper zoeken. Op de camperplaats was er dezelfde morgen nog een

camper toegekomen met een gepersonaliseerde nummerplaat "3kings". Er stapten drie mannen uit en ook zij volgden de andere campers.

Het campertje waar de nieuwe koning lag, werd rap te klein en iedereen die kwam kijken moest wachten in de stal. Jeffrey had voor pannenkoeken gezorgd en warme chocomelk. "Hartstikke leuk" riepen sommigen en voordat hij het wist zat hij zonder pannenkoeken. Gelukkig had er iemand Glühwein bij en het verwarmde de harten.

De drie mannen uit de camper hadden geschenken bij en de andere campers voelden zich wat schuldig. Ze keken vlug even op Dreamland of ze niet gauw nog een Activity center of bavettekes voor elke dag van de week konden bestellen.

De ene man uit de camper met de gepersonaliseerde nummerplaat gaf sneeuwkettingen, want wie weet, zouden ze er morgen uitgeraken, en vermits dat het verplicht is, waar ze zaten, was dat handig meegenomen. De tweede gaf een bodylotion voor Ria, om de zwangerschapsstriemen vlugger weg te werken en de derde gaf een Ledlamp, oplaadbaar via een USB-kabel, want zie dat ze de huishoudbatterij uitviel, hadden ze dan tenminste nog licht.

Het werd nog een leuke avond, de Glühwein, nadat alle chocomelk op was deed zijn werk en iedereen was gelukkig.

Toen ze eindelijk allemaal vertrokken, kroop Jeffrey bij zijn vrouw en hun pasgeboren zoon in de alkoof. De borstvoeding was op gang gekomen en kleine Jezus liet het hem smaken. Voor hij tevreden insliep, dacht Jeffrey aan...de belastingen. Jezuske was geboren voor het einde van het jaar en dit geldt voor het voorbije jaar. Misschien krijgen ze weer en kan hij dat bedrag bijleggen voor...een tweedehands mobilhome.

Het laatste wat hij deed voor hij tevreden in sliep was een lidmaatschapsaanvraag indienen bij de Vlaamse Mobilhomereizigers en hopen dat Roger Figo het zou goedkeuren. Hij had zijn eerste vraag op de groep al in zijn hoofd geformuleerd en inschrijven voor de Sprokkels ging hij ook nog doen.

Geniet nog van deze kerstdag en van de laatste week van het jaar.

8 januari 2023

Het zondagsklapke...

Ik word al de gehele week geplaagd door een jeugdherinnering.

Onze buurman en huisbaas, Jules, toen ik kind was, was een norse man. Ik twijfel er niet aan dat zijn pit heel zacht was, maar de bolster was o zo ruw. Hij maakte er een sport van om te zeggen "moet jij geen goedendag meer zeggen tegen grote mensen" alvorens ik zelfs de kans had gehad om mijn mond open te doen.

Tijdens mijn jeugd, in klein Oost-Vlaams dorp in de buurt van Gent, was het de gewoonte de hele maand januari "gelukkig nieuwjaar" te zeggen tegen iedereen die je tegen kwam.

Als ik ging buiten spelen in de sneeuw - toen sneeuwde het nog in januari - zei mijn moeder altijd : "vergeet Jules geen gelukkig jaar te wensen, hé". Lap, mijn goesting om buiten te gaan spelen was al over. Maar toch had hij mij altijd te pakken, en veranderde zijn zin in: "wens jij grote mensen geen gelukkig jaar meer?" Jules, alhoewel hij er al heel wat jaren niet meer is, moest ik deze week aan hem denken.

Maandag, tweede nieuwjaarsdag, ging ik naar onze plaatselijke supermarkt waar ik al kom sinds hun opening in het jaar des Heren, 1976, dat viel ongeveer samen met de tijd dat de dieren nog spraken.

De jongedame die de rekken aanvult, viel bijna omver toen ik haar mijn beste wensen aanbood. "Euh, ja, euh, voor u ook en een goede gezondheid" stamelde ze.

's Middags moest ik naar het ziekenhuis voor een allerlaatste controle na mijn cataractoperatie van voorbije zomer. Noch de assistente die de tests uitvoerde, noch de dokter die deze evalueerde en nog de prof die deze kwam bevestigen, wenste mij een gelukkig nieuwjaar. Twee januari!!! Het nieuwe jaar rook nog naar versgebakken brood, de restjes champagne in de coupkes waren nog niet verschraald, vele oudejaarsavondkaters hadden nog geen kattin gevonden, ijskasten stonden nog vol restjes gourmet, fondue en ander vlees en niemand wenste elkaar nog een gelukkig jaar. De tijd waarin we nu leven kunnen we moeilijk voorspoedig noemen, dus elkaar betere tijden wensen, is toch het beste wat we kunnen doen. Of niet?

Ik ben als Don Quichotte op mijn ros gesprongen en ging het gevecht aan tegen windmolens. Iedereen die mijn pad kruiste, kreeg een gelukkig nieuwjaar toegewenst, van de beenhouwer, de bakker over de postbode tot de kassierster in de supermarkt. Elk van hen was even verbouwereerd. Dus... Als binnenkort Roger en Chantal het hier straks zonder mij moeten rooien, dan is het omdat ik "binnen" zit.... 🤔🤔

Nog een gelukkig nieuwjaar en een fijne zondag.

22 januari 2023

Het zondagsklapke...

Ik ga even vertalen, vandaag. Onderstaande foto hangt aan de deur van een restaurant in één van de Plus beaux Villages de France, Gerberoy.

Wat staat er?

Hier...

Schillen wij,

Hakken wij,

Emulgeren wij,

Pocheren wij,

Deglaceren wij,

Blancheren wij,

Snijden wij onze groenten in kleine stukjes,

Braden wij eventjes aan,

Bakken wij,

Ontschubben wij,

Dresseren wij,

Bakken wij patisserie,

Maken wij onze vis leeg,

Kortom!!!

Hier koken wij !

Wees nu eerlijk. Dat klinkt toch niet? En de woorden die wel mooi klinken, zijn die die we vrijwel letterlijk van het Frans over hebben genomen.

Dus het Frans blijft de taal van de gastronomie, lekker eten en drinken.

Cuisses de grenouilles klinkt zoveel mooier dan "puitebillen",

Sole meunière trekt meer aan dan "een gebakken tongskan".

Het land van Bocuse, Pellaprat blijft de hemel op aarde wat de keuken betreft, zowel in het oor als op de tong.

Wie nog á table gaat, régalez-vous, geniet ervan.
Nog een fijne zondagavond...

29 januari 2023

Het zondagsklapke...

Wij reden eerder deze week door een dik besneeuwd Pyreneeënlandschap. Feeëriek, adembenemend mooi, schitterend...onze woordenschat kent niet genoeg woorden om zoveel schoonheid te beschrijven.

Het Engelse spreekwoord "count your blessings" komt mij bij zulke gelegenheden altijd voor de geest.

Tel je zegeningen. Ik heb ze even geteld, of eerder, ik heb ze verzameld als parels en ze aan een denkbeeldige ketting gerijgd.

Onze reizen samen, de dorpjes, het natuurschoon, het ontmoeten van andere mensen en ervaringen uitwisselen, allemaal parels aan mijn ketting.

Mijn man, mijn maatje en beste vriend, en mijn gezin: 12 schitterende parels.

Mensen die ik vrienden mag noemen, waar ik zowel buikpijn kan bij krijgen van het lachen, maar bij wie ik ook eens mijn hart kan uitstorten, mooie parels zijn dat.

Toegegeven, het lot heeft me al wat smerige loeren gedraaid, maar ik heb elke loer lik op stuk gegeven en ben telkens als overwinnaar uit de bus gekomen, parels aan mijn ketting.

Het leven op deze bol kan zo mooi zijn, moesten we wat meer parels bij elkaar rijgen.

Het wordt mij soms zwaar te moede als ik om me heen kijk en zie hoe mensen vergeten dat het leven mooi is.

Social media staan vol met gehacketak, het is alsof Mr. en Mrs Jekyll, het echtpaar Hyde worden als ze achter hun klavier zitten.

Kliklijnen kennen elk jaar een stijging en jammer genoeg hulplijnen ook.

Zou het niet mooi zijn moesten dergelijke lijnen de boeken moeten neerleggen omdat er geen kat meer belt?

"Ben ik te min omdat je pa een grotere kar rijdt dan de mijne?", vroeg Armand zich af in 1967. Ondertussen zijn de rollen omgekeerd. Er zijn tegenwoordig zoveel mensen in onze samenleving die zich allesbehalve te min voelen en dat ook uiten bij elke gelegenheid.

Als we nu allemaal samen in een betere wereld geloven, komt hij er misschien of ben ik te naïef?

Voor deze zondag, rijg enkele parels bijeen en geniet van jullie dag.

5 februari 2023

Het zondagsklapke...

Begin jaren negentig, ondergetekende was nog in de fleur van haar leven, als jonge moeder van twee, even later drie kinderen, sprong ik als een dartel veulen elke morgen van de trap en begon de dag.

Ik herinner mij de nieuwsmededeling van, was het Bavo Claes, ook nog dartel, dat het internet op de wereld werd losgelaten. Vanaf nu zouden we kunnen opzoeken welk brood men verkocht in Shakkamakka, en welke boeken men kon uitlenen in de bib van Mexico City. Er waren veel tegenstanders, de oudere generaties waren al meteen van mening dat dit internet enkel en alleen ging dienen om vieze foto's te gaan opzoeken ipv de boekskes clandestien te kopen.

Ik was meteen verkocht, het duurde niet lang of ook bij ons thuis werd onze Sinclair 128 vervangen door een 486 HP computer met internetverbinding via een modem met de telefoonlijn.

We zijn ondertussen dertig jaar verder. Ondergetekende komt al meer als een oude merrie de trap af. De criticasters van de eerste jaren hebben moeten inbinden. Ik herinner mij mijn moeder zaliger die ergens begin 2000 vroeg toen ze een darmoperatie moest ondergaan, of "haren buik ook in dienen bak zat".

Ook voor ons, reizigers, is het internet een ware zegen. We lopen met "het manneke" van Google Maps door de straten en op bergpassen om op voorhand al eens te kijken of we er met de camper door kunnen. Met satelliet view kijken we of de camperplaats dichtbij woonwijken liggen of eerder in de volle natuur. Wandelen doen we met apps als Komoot of Wikiloc zodat we nooit het Noorden kwijtraken.

Supermarkten vinden we terug tot zelfs in de meest verlaten streken en we kunnen meteen ook zien hoeveel de melk er kost.

Deze week stond ik aan een bordje met uitleg over het kasteel van Zamora, in het Spaans. Mijn eerder summiere kennis van deze taal was niet voldoende. Ik nam een foto met Google Translate en een paar seconden later wist ik waarvoor deze bepaalde kamer in het kasteel diende.

Die groene Michelinboekjes van een heel onlogisch formaat en vorm - die rottingen pasten in geen enkele handtas - hebben al lang plaats gemaakt voor online gidsen, die elk detail van een gebouw of bezienswaardigheid bespreken. Diezelfde hoeveelheid informatie verzamelen in boeken? Dan komen we weer in een discussie over gewicht terecht.

Door het internet en de social media geraken mensen met elkaar verbonden. Oude schoolvrienden vinden elkaar terug, reünies worden georganiseerd en er zijn groepen zoals deze hier ontstaan, waar we ervaringen en problemen kunnen uitwisselen.

Maar zoals alle goede dingen, zijn er ook minder goede zaken verbonden aan het internet. Onze privacy wordt bij elke opzoeking via Google te grabbel gegooid en door de social media kan men zijn onvrede ongestraft uitstrooien en het leven van zijn medemens danig verpesten, of zelfs erger, verwoesten.

Het is nu éénmaal eigen aan onze samenleving.

De draad tussen goed en slecht is zeer dun en wordt meermaals gebroken.

Net even op ElTiempo.es gekeken en er wacht ons weer een mooie zonnige dag in Spanje, dan toch... 🤔🤔

Nog een fijne zondag iedereen.

12 februari 2023

Het zondagsklapke...

We zijn vrijdag Portugal binnengereden, dus waar kan ik het de komende weken beter over hebben, dan over het land dat al jaren geleden mijn hart heeft gestolen.

We zeggen en schrijven 2006. Mijn dochter en ik gaan op citytrip naar Lissabon. Als de bus vanuit de luchthaven de stad binnenrijdt, krijg ik het gevoel dat ik thuiskom. Let wel, ik geloof niet in reïncarnatie, maar toen begon ik toch wel even te twijfelen. Al gauw blijkt dat ik er ook feilloos mijn weg ken en vrijwel geen stadsplan nodig heb.

Als enkele weken later mijn gezondheid een zware deuk krijgt en ik nood heb aan een psychisch verzetje, besluit ik Portugees te studeren, eerst online en pakweg zes maand later in het volwassenonderwijs.

Sindsdien bezochten we Portugal al heel vaak en nog steeds kom ik er thuis.

Het is een prachtig land en de Portugezen zijn een warm volk.

De komende weken komen dus verschillende aspecten van dit land aan bod, zoals politiek (kunnen we niet omheen), gastronomie, taal, muziek, literatuur...

Als aanloop even een korte schets van het land.

Alhoewel Portugal drie keer groter is dan ons België, zijn er bijna 1 miljoen Portugezen minder dan Belgen.

Het land werd "geboren", volgens het opschrift aan de stadspoort, in Guimarães "Aqui nasceu Portugal" in 1139. De stad was immers de geboorteplaats van de eerste koning van Portugal, Alfonso Henriques.

In de vroege Middeleeuwen kon Portugal zich tot de rijkste landen van Europa rekenen, immers ze hadden tal van koloniën die ze bij hun ontdekkingsreizen inlijfden, waar ze "vruchten" konden plukken, zoals goud en zilver. Portugal kon bogen op bijna 40 ontdekkingsreizigers die de toen nog onbekende wereld afreisden op zoek naar nieuwe landen, gebieden en volkeren.

Je kan het land eigenlijk opdelen in drie: het Noorden met prachtige steden als Braga, Bragança, Coimbra en Guimarães. Centraal-Portugal met de hoofdstad Lissabon, waar de rivier de Taag, Tejo in het Portugees uitmondt na een lange reis door het land en het Zuiden met de mooie Alentejo, "beneden de Tejo" en de, naar mijn bescheiden mening, de compleet toeristisch uitgemolken, overvolle Algarve. Er zijn ook de overzeese eilanden Madeira (waar je geografisch in Afrika zit, maar politiek in Europa) en de Azoren.

Het is een land met een enorme geschiedenis, het bulkt van legendes, het heeft een taal die op zijn zachtst gezegd apart is, de muziek is melancholiek en het klimaat afwisselend.

Met het buurland Spanje hebben ze sinds eeuwen een soort vete, die in sommige steden sterk in de verf wordt gezet, maar ze hebben ook één ding gemeen, net als Spanje leefden ze jarenlang onder een strenge dictatuur, die het land heeft tegengehouden in zijn ontwikkeling en waarvan de gevolgen tot op de dag van vandaag nog voelbaar zijn.

Het land scoort heel hoog in de Global Peace Index, die een idee moet geven hoe "veilig" het in een land is. Daarvoor worden criteria gehanteerd zoals criminaliteit, gezondheidszorg, algemene tevredenheid van de burger, enz. Het staat op de zesde plaats, dus in de top tien.

Een mooie plaats als je weet dat wij Belgen het met de tweeëntwintigste plaats moeten doen en buurland Spanje op de negentwintigste plaats prijkt.

Ik ga enkele weken genieten van het land, mijn kennis van de taal oppoetsen door met de mensen te praten en het land verder verkennen, om dan naar huis te keren met "saudade", een woord waar geen goede vertaling voor bestaat, in welke taal ook.

Voor nu, een mooie zondag en tot volgende week.

19 februari 2023

Het zondagsklapke...

Waar ben ik aan begonnen? Waarom heb ik, op amper drie jaar, voor ik Sarah zag, ervoor gekozen om weer in de schoolbanken te kruipen? Wat was er mis met pottenbakken of borduren?

Ik heb het me meermaals afgevraagd in de vier jaar dat ik avondschool Portugees volgde. Ik kwam tot de ontdekking dat die heerlijke grote spons in mijn hoofd die enkele decennia ervoor, drie talen buiten mijn moedertaal, met gemak had opgezogen, nu veranderd was in zo'n klein, geel met groen schuursponsje dat direct verslijt.

Voor de examens moest ik zwoegen om maar net met de hakken over de sloot te geraken. Ik redde het door mijn zeer goede uitspraak, volgens mijn lerares en ook volgens de Portugezen die ik de laatste jaren ontmoette en door mijn woordenschat, maar wat de grammatica betreft, ging ik een dikke mist in.

Let wel, ik heb er geen spijt van. Ik kan teksten lezen bij bezienswaardigheden, recepten vertalen en zelfs luisteren naar een gesprek, als ze wat traag spreken, maar de taal zelf vloeiend spreken zal, denk ik, niet meer lukken. Maar ik heb me er, geheel tegen mijn karakter in, bij neergelegd.

Enkele bijzonderheden over de taal: het is een Romaanse taal, die gesproken wordt door zowat 250 miljoen mensen, in 9 landen waar Portugees de moedertaal is, een erfenis van de enorme kolonisatie die dit land verwezenlijkt heeft.

Als je weet dat Brazilië, waar ook Portugees gesproken wordt, bijna 200 miljoen inwoners telt, is de zesde plaats op de wereldranglijst voor het Portugees, heel begrijpelijk.

Zoals al eerder aangegeven, is het vooral de grammatica die ingewikkeld is in de taal, zeker het werkwoord. Het aantal vervoegingen lijkt wel oneindig, het is dan ook de Romaanse taal die de meeste vervoegingen uit het Latijn heeft overgenomen..

We leerden in de eerste lessen de meest voorkomende vervoegingen, zoals in het Nederlands, tegenwoordige tijd, verleden tijd en toekomstige tijd.

"Fácil?" vroeg de lerares. We riepen "Sim" in koor.

"Até agora", antwoordde ze lachend. (Tot nu)

En we zullen het geweten hebben. Voor diegenen die Frans geleerd hebben, als je de "passé simple" een nachtmerrie vond, zijn de Portugese vervoegingen nog erger.

Maar ondanks het feit dat het mij, als "perfectionista" behoorlijk wat slapeloze nachten heeft bezorgd, ben ik van de taal blijven houden.

Ik wil graag met jullie enkele weetjes delen:

- de Portugezen worden kierewiet als ze horen dat je enkele woorden van hun taal kent. Een simpel "obrigado" (gezegd door mannen) of "obrigada" (uitgesproken door vrouwen) tovert een glimlach op hun gezicht.

- de Portugees houdt nogal aan zijn begroetingen en vooral aan wanneer je welke begroeting uitspreekt. Zeg nooit "Bom Dia" om twee uur in de namiddag. Dat staat zowat gelijk met één van de zeven hoofdzonden. Probeer het maar, je wordt onmiddellijk verbeterd met "Bõa Tarde". Bij de overgang van Bõa Tarde naar Bõa Noite zijn ze iets soepeler, maar Bom Dia zeg je echt maar tot de middag, geen minuut later;

- als je een Portugees letterlijk op zijn tenen trapt en je je verontschuldigt (Desculpe) antwoordt hij of zij met "Não faz mal", letterlijk vertaald "het doet geen zeer". Wil natuurlijk niet zeggen dat je hem nog eens op de tenen moet trappen, de exacte woorden van mijn lerares.

- de klemtoon van een woord ligt altijd op de voorlaatste lettergreep, tenzij - het Portugees is een taal waarbij uitzonderingen telkens weer de regel bevestigen - er een accent staat. Het is dus Mértola, Évora en Grândola.

- Wat die klemtoon betreft, begin tegen een Portugees nooit over kokos. Het klemtoonverschil tussen de twee betekenissen van het woord "Coco" is zo klein dat je gesprekspartner wel eens raar zou kunnen kijken. De andere betekenis is namelijk ons "kaka". Dus als je wil uitleggen wat er in een Bounty zit...

- nu we het over grappige woorden hebben, het Portugeese woord voor "sparen" is "poupar", dus als je ergens in een supermarkt ziet staan "Poupe 1€" is dit dus "bespaar 1€".

- En tot slot : de OU wordt OO uitgesproken en de O wordt "OE" uitgesproken. Het is dus "poocoe" en niet "poecoo" en daaruit volgend is het dus niet Doero wijn maar Dooroe. Ik heb al menig betweterige, pseudo-wijnkenner in zijn hemd gezet met dit weetje... 🤔🤔
Nog een fijne zondag iedereen...

28 februari 2023

Het zondagsklapke...

We deden deze week het stadje Grândola aan, een dorpje dat bekend is geworden door een lied, en wat voor één. Een lied dat een einde maakte aan en symbool staat voor het einde van een dictatuur.

We gaan voor de aanloop van deze gebeurtenis even terug in de tijd.

Portugal was een koninkrijk tot het begin van de vorige eeuw toen in 1910 de eerste Portugeese republiek werd uitgeroepen. Onrust en ontevredenheid heerste in het land ontstaan door de duidelijke corruptie van de leiders en de enorme kloof tussen rijk en arm. Portugees geld werd in buitenlandse ondernemingen belegd, zodat het land langzamerhand op het randje van een faillissement afstevende.

Het leger probeerde het land over te nemen en de ene mislukte staatsgreep na de andere volgden elkaar op tot Antonio de Oliveira Salazar, op dat moment Minister van Financiën, in 1930 de macht greep en in 1932 de Estado Novo, de "nieuwe staat" uitriep.

Het werd een dictatuur die vergelijkbaar is met het buurland Spanje.

Vrije meningsuiting werd aan banden gelegd, een geheime politie, de PIDE hield de bevolking in zijn greep.

Salazar bleef aan de macht tot aan zijn dood in 1968. Zijn opvolger, Caetano, bleef dezelfde koers varen en de legerleiding en de bevolking waren het meer dan beu.

In 1964 schreef José Alfonso het lied "Grândola, Vila Morena". Het werd door een Franse platenmaatschappij uitgegeven in 1971. Meer dan een lied over de geboortestad van de zanger, werd het een protestlied tegen de dictatuur.

Op 25 april 1974 klonk het lied om tien voor half één op de radio, het afgesproken teken dat de staatsgreep zou beginnen. Alhoewel er was gewaarschuwd naar de bevolking om binnen te blijven zodat er geen slachtoffers zouden vallen, kwamen de Portugezen massaal op straat. De coup verliep zonder slag of stoot. Toen de soldaten als overwinnaars door de straten van Lissabon liepen, staken de burgers anjers in de loop van de geweren, de Anjerrevolutie had zijn naam gekregen.

Net als in Spanje voor Franco, zijn er nog vele aanhangers van Salazar. Zijn geboortehuis en graf in Vimieiro, in het Noorden van Portugal, in de buurt van Viseu, wordt nog regelmatig

bezocht en er zijn zelfs plannen om een museum ter ere van de dictator op te richten, iets wat op veel tegenstand stoot in het parlement.

Het bijgaand YouTube filmpje toont enkele archiefbeelden over de Anjerrevolutie met het lied op de achtergrond.

Als je ooit de kans krijgt om met een Portugees te praten over die dag, zie je en voel je nog altijd de opluchting en de vreugde die elk lid van de bevolking moet hebben gevoeld.

Volgende week hou ik het iets minder serieus. Toponimie en etymologie, twee stokpaardjes van mij...

Nog een fijne zondag...

5 maart 2023

Het zondagsklapke...

Toponymie of hoe een stad of dorp aan zijn naam geraakt is. In België zijn er verhalen, in Portugal is dat niet anders.

We beginnen met een sprookje...

Een vissersdorp, aan de Costa de Prata, de Zilverkust, klein met een paar huisjes, zonder veel betekenis. Het heeft zelfs niet echt een naam tot...er op een dag in 1526 een walvis aanspoelt en hij het door de inhammen die daar zijn, uithoudt tot daar. Volgens de overlevering was het een reusachtig dier "het had de grootte van een schip van 8 ton". Aan zo'n vis is wel wat eten, dus van overal komen er mensen naar deze plaats om een stukje mee te eten. En tegen dat het beest verslonden was en er alleen nog maar enkele beenderen overbleven, telde het dorp al een pak meer inwoners, in die zin dat het dorp een naam nodig had. Met toestemming van de koning kreeg het dorp de naam "Atougia da baleia", letterlijk vertaald "tot hier kwam de walvis". Het dorp is nog steeds een simpel vissersdorp, maar met een prachtige naam. Volgens de legende zouden de botten van de vis verwerkt zijn in de muren van de dorpskerk.

Net ver daarvandaan, waren er warme baden die een allesbehalve aangename geur verspreidden. Toen koningin Leonore in 1484 daar passeerde en vroeg aan de bewoners welke baden dit waren, kreeg ze als antwoord dat deze zwavelbaden goed waren voor reumatische aandoeningen. De koningin die zelf veel klachten had, nam een bad...of meer. Enkele dagen later was zij weer onderweg naar het Noorden. Maar zij voelde de weldaad van de baden nog steeds in haar stramme botten.

"Halt" riep ze naar haar begeleiders, "we keren terug".

En weer ging ze enkele weldadige baden nemen. Het stadje met de baden kreeg de mooie naam "Caldas da Rainha" (baden van de koningin) en het dorpje dat ontstaan was op de plaats waar ze halt riep en haar gevolg op haar heeft moeten wachten, kreeg de naam "Tornada".

In Caldas da Rainha hebben we een mooie vakantieherinnering. Wij bezochten het stadje en namen foto's van het kuuroord als er opeens een dame achter ons vraagt of we het oord willen bezoeken. Zal wel zijn, denken we. Ze neemt ons mee naar een soort receptie waar ze allemaal rechtspringen als de dame haar entree maakt. Ze wijst een jongeman aan en beveelt hem dat hij ons mee moet nemen door het gehele kuuroord en op al onze vragen antwoord moet geven. Hij neemt ons mee voor een dik uur en we mogen zelfs het bad zien waar koningin Leonore in gezeten heeft. Stinken naar zwavel, niet normaal.

Uiteindelijk vertrouwt hij ons toe, na afscheid te hebben genomen, aan een security man die ons begeleidt naar een prachtig kantoor. In het midden staat een groot bureau en daarachter zit...de dame van daarnet. Ze is blijkbaar de directeur van heel dat spel.

We praten over koetjes en kalfjes en na een tijdje leidt ze ons naar buiten, met haar visitekaartje in ons hand.

We gingen naar het eerste beste terras, bestelden iets te drinken en moesten even bekomen van deze uitzonderlijke ervaring.

Trouwens, koningin Leonore was onderweg vanuit Batalha toen ze de baden passeerde, waar we weer een mooi staaltje van toponymie terugvinden. Koning João I versloeg daar namelijk de koningen van Castilië tijdens de slag (bataille-batalha) van Aljubarotta in 1385. Het verschil in wapentropen was enorm en João dacht, dit lukt nooit, en als het lukt, bouw ik hier een kerk. Zoals een andere grote veldheer, kwam hij, zag hij en... overwon hij. Ik heb Batalha al meerdere keren bezocht en elke keer moet ik even naar adem happen om zoveel architectonische schoonheid.

Portugal is een land van legenden en volgende week krijgen jullie er een paar bij de zondagse boterkoeken.

Een fijne zondag iedereen.

12 maart 2023

Het zondagsklapke...

Portugese legendes, het land hangt er van aaneen. Het is alsof elk stukje geschiedenis een extraatje moet krijgen door er een verzonnen deel aan te breien.

Laat ik jullie op deze zondagmorgen "verwennen" met een in-triest verhaal: de liefde tussen Pedro en Ines, de vrouw die de geschiedenis zou ingaan als de "dode koningin".

We moeten voor dit liefdesverhaal heel ver teruggaan in de tijd, naar 1339, om precies te zijn. Pedro, zoon van Alfonso IV, kroonprins en latere koning huwt met Constanza. Het is een gearrangeerd huwelijk, een huwelijk dat voor iedereen goed uitkomt, uitgezonderd voor het echtpaar. Maar Constanza brengt de mooie Ines de Castro mee als hofdame. Ines is de dochter van een Castiliaanse koning en dus een doorn in het oog van vader Alfonso, want een Spaanse op de troon in Portugal? No way, José.

Hun liefde is groot en zelfs Constanza probeert de verhouding te stoppen door Ines meter te maken van hun eerste kind, om een soort bloedband te scheppen, immers Pedro kan toch nooit iets hebben met de meter van zijn eigen kind.

Ondertussen vindt ook Vader Alfonso dat het niet kan en hij verbant Ines naar het Spaanse Albuquerque.

Het lot kan men echter niet ontlopen en dat wil dat Constanza sterft kort na de geboorte van Fernando, de kroonprins en Pedro heeft de weg vrij om met Ines de rest van zijn leven door te brengen. Hij laat haar terugkomen naar Portugal, meer bepaald naar Coimbra, waar ze haar intrek neemt in het plaatselijk klooster en waar Pedro haar regelmatig bezoekt. In de daaropvolgende jaren krijgen ze samen vier kinderen, vier extra doornen in het oog van vader Alfonso. Bevreesd om de Spaanse invloed van Ines laat hij haar vermoorden. Drie van zijn getrouwen wachten haar op in de tuin in Coimbra die nu bekend staat als de Jardim dos Lagrimas (tuin der tranen), en onthoofden haar.

Het boterde daarna niet echt goed meer tussen vader en zoon, in die mate zelfs dat Pedro ten strijde trok. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan, en een vrede werd bekomen. Alfonso laat Pedro beloven dat hij de moordenaars van Ines niet zal vervolgen, maar als twee jaar later Alfonso sterft, en Pedro de troon bestijgt, verbreekt die zijn belofte meteen en kan twee van de drie opsporen, onnodig te zeggen dat ze zich uit de voeten hadden gemaakt. Hij laat hun martelen en hen levend het hart uitrukken. Symboliek! De Pedro had er kaas van gegeten.

Ook laat hij zijn geliefde Ines opgraven en, hier gaan de verbeelding en de geschiedenis, eventjes, hand in hand, laat haar aankleden, op de troon zitten en beveelt de edelen haar hand te kussen. Wat blijkt, Pedro was een jaar na de dood van Constanza met Ines getrouwd, dus was zij rechtmatige koningin. Het aankleden en hand kussen zou dus verzonnen zijn, zo kreeg de liefdesgeschiedenis toch wat meer kleur. Wat echter wel waar is, is dat Ines een herbegravenis, een koningin waardig, heeft gekregen en daarbij nog een heus praalgraf in de kerk van Alcobaça. Als Pedro enkele jaren later ook sterft, komt hij in het andere praalgraf te liggen. Uniek is dat de graven voet aan voet liggen, en niet zij aan zij. De bedoeling? Als de Dag des Oordeels komt en zij beiden heropstaan, zien ze elkaar als eerste. Om nog even op Pedro terug te komen: hij werd een hele goede koning, er waren tijdens zijn regering geen oorlogen en hij kreeg de naam "de rechtvaardige". Hij stond dichtbij zijn volk en luisterde naar hun verzuchtingen.

Troost zocht hij bij Teresa Lourenço, een hofdame, wat resulteerde in de geboorte van een zoon, João. Herinneren jullie mijn zondagsklapke van vorige week? De koning die Batalha liet bouwen...

Van deze Teresa Lourenço is heel weinig bekend en nochtans is zij door haar moederschap van João I voormoeder van heel wat royals, tot Keizer Karel toe.

Na deze geschiedenisles...nog een fijne zondag.

19 maart 2023

Het zondagsklapke...

Als we denken aan Portugese muziek, denken we onmiddellijk aan fado. En Fado is zoiets als knoflook, of je bent er weg van of je loopt er weg van.

Om een beeld te geven van fado, trakteer ik jullie weer eens op een vakantieherinnering.

We schrijven augustus 2006. Ons dochter en ik hebben er een fantastische citytrip in Lissabon opzitten. Voor ons vliegtuig ons een paar uur later naar het druilerige België gaat brengen, willen we nog iets gaan eten op de Praça do Carmo. Voor wie Lissabon een beetje kent, het is het mooie plein dat men oploopt als men de Santa Justa-lift heeft genomen. Als je er komt vanaf mei tot juli staan de jacarandabomen in bloei en kleuren het pleintje in de mooiste tinten paars. De ruïnes van de Convento do Carmo herinneren aan de verschrikkelijke aardbeving van 1755, die het leven kostte aan duizenden Lisboëten. Het pleintje is ook één van de decors van de Anjerrevolutie, waar ik het in een ander klapke over had.

Daar zitten we dus, nog nagenietend, als de ober ons komt zeggen dat het zeker nog meer dan een halfuur gaat duren eer hij onze bestelling kan klaarmaken door "plumbing problems" in de keuken. Geeft niets, zeggen we, en we krijgen prompt een Porto "da casa". Er komt een man het plein opgelopen met een gitaar in de hand. Hij neemt een stoel van één van de terrasjes, doet zijn jasje uit, legt het over leuning, plaats zijn voet op de stoel en de gitaar op zijn knie. Opeens vullen prachtige gitaarklanken het plein. De muziek lijkt wel omhoog te stijgen en te blijven hangen in de takken van de bomen. De klanken weerkaatsen tegen de resterende muren van het Convento. Het hele pleintje valt stil. Één argeloze toerist die blijft praten, wordt door boze blikken de mond gesnoerd. Niemand merkt de man op die, vanuit een zijstraatje, nonchalant het plein komt opgelopen. Ondanks de augustushitte is hij geheel in het zwart, kostuum en hemd met das. Ook zijn haar, waarvan een lok over zijn donkere ogen valt, is gitzwart. Een fijn snorretje, het lijkt wel een lijntje getekend met een zwarte stift, siert zijn bovenlip. Het is alsof hij zo uit een film noir is gestapt, terwijl Jean Gabin en Lino Ventura stonden te wachten voor de volgende take. Hij gaat naast de gitarist

staan, doet zijn jasje uit, leg het op de stoel en slooft langzaam zijn mouwen op. Even legt hij zijn hand op de schouder van de gitarist ter begroeting, terwijl deze ongestoord verder speelt. Hij laat zijn donkere blik over het pleintje gaan en begint te zingen. Het was warm die dag, maar ik weet zeker dat iedereen daar kippenvel kreeg.

Als hij even later zijn stem laat vibreren zoals alleen een fadista dat kan, hoor je bijna hoe de omstaanders hun adem inhouden. Niemand zegt een woord. Iedereen kijkt naar de man die zijn stem bespeelt als een instrument.

Na afloop krijgt hij een applaus dat zindert over het pleintje. Met een mandje gaat hij rond. Als we er een muntstuk laten in vallen, schenkt hij ons een glimlach en een "obrigado". Hij lijkt in niets meer op de mysterieuze man die ons zonet vergast heeft op een prachtige fado. Werd ik daar en toen tot over mijn oren verliefd op dit prachtige land, volk, taal en muziek? Wie zal het zeggen? Een feit is dat ik sinds die zomer in 2006 het land al verschillende keren heb doorkruist, van Noord naar Zuid en van West naar Oost. Telkens opnieuw ben ik verrukt van de schoonheid van hun dorpen en landschappen en van de vriendelijkheid van hun volk. Binnen enkele dagen nemen we weer afscheid en weer zal het voelen alsof ik een goede vriend verlaat. Gelukkig is het nooit een vaarwel, maar een tot ziens.

Om af te sluiten, kon ik natuurlijk voor Amalia Rodrigues kiezen, die de fado bekend maakte tot ver buiten de landsgrenzen, of de mooie Mariza, die met haar "Meu fado meu" een moderne touch aan dit genre heeft gegeven. Ik kon ook voor Dulce Pontes hebben gekozen die de onsterfelijke fado's van Amalia nieuw leven heeft ingeblazen, maar ik ga voor mijn persoonlijke favoriet, Camané, een kleine man met een grote stem, volgens critici de beste fadista sinds Amalia. Luister naar zijn "Sei de um rio", sluit de ogen, beeld je een warme dag in op een pleintje in eender welk Portugees dorp of stad en misschien ervaar je het gevoel dat ik had, daar al die jaren geleden.

Nog een fijne zondag iedereen...

26 maart 2023

Het zondagsklapke...

We hebben eerder deze week Portugal verlaten en tuffen nu lustig in het Noorden van Spanje rond. Dit wordt dus het laatste zondagsklapke met Portugal als onderwerp.

Ik wil deze reeks eindigen met enkele wist-je-datjes over dit mooie land.

We beginnen dus met : wisten jullie dat?

- de Portugese taal twee woorden heeft voor "zijn" (estar en ser) en maar liefst drie voor "spelen" (brincar-tocar-jogar).

- de aardbeving op 1 november 1755 het leven heeft gekost aan, volgens schattingen, 100.000 mensen en dat de trillingen voelbaar waren tot in Finland. Casanova schreef in zijn memoires dat zijn glazen in de kast in zijn cel in de gevangenis van Venetië trilden.

- de hoofdstad Lissabon, één van de oudste, warmste hoofdsteden is van Europa, maar ook één van de veiligste, aangenaamste steden in de wereld.

- De Portugese Nationale Bank over een goudvoorraad beschikt van 382,5 ton. Goud dat werd geleverd door Salazar. Hoewel de dictator zich tijdens de tweede wereldoorlog neutraal opstelde, verkocht hij wolfram aan Nazi-Duitsland. Hij liet zich echter betalen in goud - hij vertrouwde die Duitse Mark niet - en liet het opstapelen. Na de oorlog schonk hij een klein deel aan de geallieerden. De grondwet echter verbiedt dat dit goud - waarde 14,7 biljoen dollar - gebruikt wordt om bv. de staatsschuld van dit land te betalen.

- de Portugese versie van de Spaanse tapas "petiscos" is.

- er pas in 1999 een definitief einde kwam aan het Portugese koloniale verleden toen Macau als laatste kolonie aan China werd geschonken.
  - Portugal over de grootste lithiummijn in Europa beschikt en er in het licht van de elektrische auto van de toekomst, volop plannen zijn om deze mijnen de laten exploiteren door een Engelse multinational.
  - het land altijd dikke vriendjes is geweest met het Verenigd Koninkrijk, immers ze hebben de Porto aan dit land te danken. Daarom hebben ook veel Portomerken een Engels-klinkende naam: Sandeman, Taylor's..
  - en dat die vriendschap zo maar al eventjes 644 jaar bestaat. Misschien komt daar nu een einde aan met de Brexit die Britten verplicht na drie maanden weer naar huis te komen ipv de hele winter in de Algarve te verblijven.
  - de Britten maar al te graag een oogje dicht deden, tijdens de dictatuur van Salazar, zelfs de koninklijke familie, zodat ze naar hartelust eigendommen konden opkopen in de Algarve, om daar een soort "Engeland met beter weer" te creëren.
  - de wrevel van de Portugezen tegen de Spanjaarden heel goed zichtbaar is in Castelo Branco waar de beelden van de Spaanse overheersers in de Prinsbisschoppelijke tuin, net een kop kleiner zijn dan de Portugese.
  - de afstand van Viana de Castelo in het Noorden en Tavira in het uiterste Zuiden slechts 679 km bedraagt, en er op het breedste punt, tussen Esposende en Villadeperra in het Noorden slechts 323 km zijn te overwinnen.
  - de Camino Portugues de tweede populairste pelgrimsweg is naar Compostela na de Camino Francès.
  - de hoogste top van het land eigenlijk op hun eilandengroep de Azoren ligt, de Ponta do Pico met 2351 meter, de hoogste op het Portugese vasteland is de Torre, in de Serra de Estrela met 1993 meter.
  - de Caldeirada, hun visstoefpot verwant is aan de Franse Bouillabaisse en de Spaanse Zarzuela.
  - in het Noorden rond Miranda do Douro, het Mirandees, buiten het Portugees, de officiële taal is. Naar schatting 15.000 inwoners spreken deze taal. In deze streek staan de plaatsnaam- en straatnaamborden dan ook in de twee talen.
- Hiermee zit het onderwerp Portugal erop en mag ik weer op zoek naar nieuwe onderwerpen voor de volgende zondagsklapkes...
- Nog een fijne zondag iedereen.

02/04/2023

Het zondagsklapke..

We verblijven nu onze laatste weken in Spanje en als je Spanje zegt, zeg je tapas. Waar wil ik heen, denken jullie nu? Juist, naar weer een vakantieherinnering.

We verbleven voor onze campertijd een vakantie lang in een piepklein dorpje in de buurt van het Noord-Spaanse Jaca, in de mooie provincie Aragon, prachtige stad overigens, een bezoek waard. We huurden een huis bij Lola en haar mama, twee fantastische vrouwen die ik vorig jaar al eens heb vernoemd in één van mijn zondagsklapkes over Spanje.

Al bij onze eerste kennismaking pols ik even bij Lola waar de beste tapasbars te vinden zijn. Even opmerken, de voertaal tussen ons en Lola was Engels. "Simple, the tapasbar with your name". Haar mama, die lerares Frans was geweest, dus met haar sprak ik dan Frans, komt er bij staan. Lola praat even met haar moeder in hun taal. "Mais naturellement, le restaurant avec ton nom".

Wij 's anderendaags op pad, op zoek naar een tapasbar met de naam Anita. Nergens te vinden...

Straatje in, straatje uit. Hongerig dan maar een andere tapasbar geprobeerd.

Als we 's avonds op ons terras zitten, roept Lola ons en vraagt hoe we de tapasbar vonden.

Tot mijn schaamte moet ik toegeven dat wij tapasbar Anita niet hebben gevonden.

"Wat?" roept zij uit, "maar de tapasbar heet ook geen Anita, maar Anna, want jij bent een volwassen vrouw, en je heet Anna, Anita is een verkleinwoord."

's Anderendaags wij weer op pad en we belanden bij La Tasca de Ana, de bar die mijn naam draagt. Om kort te gaan, wij hebben er de rest van de vakantie zowat elke dag gezeten. Wij werden bijna deel van het meubilair in zoverre dat het plaatsje aan de bar, net naast de keuken, gewoon elke dag voor ons gereserveerd bleef.

De ober, later kwamen we er achter dat het de zoon des huizes was, leek verdomd goed op Christian Slater, de acteur. Geef toe, het oog wil ook wat. Telkens er iets vanuit de keuken aan onze hongerige, onderzoekende blik passeerde en ons aanstond, stak ik mijn twee vingertjes uit naar "Christian" en even later stond het voor onze neus. Die heerlijkheden, vergezeld van een frisse Rueda, zorgen ervoor dat wij ons telkens opnieuw weer in de hemel voelden. De "scampi Tutti frutti", een gebakken scampi in een shot-glas waarvan de bodem was gevuld met een sausje op basis van mango werd onze favoriet (de verleiding om mijn wijsvinger in het smalle glas te stoppen om het laatste restje saus op te likken was immens groot) en stond al bijna klaar toen wij het etablissement binnen stapten. Het water komt me in de mond terwijl ik dit neerschrijf.

Geloof het of niet, maar drie keer hebben we al getracht sinds we met de camper reizen om bij La Tasca de Ana te gaan tapassen. Ik volg met Argusogen hun facebookpagina en drie keer is het niet gelukt: of ze waren net in verlof of ze waren gesloten wegens omstandigheden. Grrr...

Onlangs las ik op hun facebookpagina dat ze 25 jaar bestaan. Christian Slater is ook een jaartje ouder geworden, maar dat zijn wij ook. Wie weet, lukt het ons in de komende jaren nog eens om hun heerlijkheden te gaan proeven.

Onnodig te vermelden dat Lola en haar mama mij die hele vakantie Anna zijn blijven noemen, en ook nu nog, want we hebben nog altijd contact, begroet Lola mij met Anna. Dus ben je in de buurt van Jaca, zoek La Tasca de Ana eens op en laat je verleiden door hun heerlijke tapas.

Nog een fijne zondag..

PS dat moet nu toch wel lukken zeker, dat er in de volgende Sprokkels, een artikel komt over de Spaanse tapas, met recepten om thuis zelf deze heerlijke hapjes te kunnen klaarmaken, als het gemis te groot wordt of als je wil uitpakken bij vrienden of familie.

09/04/2023

Het zondagsklapke...

Als men op reis is, wordt onze hersenpan precies een beetje leger gemaakt. De sleur van alledag maakt plaats om allerlei andere leukere dingen toe te laten zoals herinneringen.

Als ik zo in de camper zit en ik zie het landschap zo aan mij voorbijglijden en ik laat herinneringen aan vroeger in mijn hoofd toe, dan denk ik altijd aan mijn ouders. Ik betrap er mij dat ik meer aan hen denk onderweg dan als we thuis zijn.

Niet moeilijk eigenlijk, want ik reisde met hen mee doorheen mijn jeugd en mijn apejaren. Ik moest mee tot mijn 18, zei mijn vader. Maar reizen met hen was zo leuk dat ik tot mijn twintigste ben meegegaan.

Zij hebben mij niet alleen de liefde voor reizen, maar ook voor geschiedenis, cultuur en natuur bijgebracht met zulke grote dosissen dat ik er compleet van doorweekt was. Elk strand, elke heuvel, elk kasteel en elk dorp, werden op oh's en ah's door mijn ouders onthaald. Vooral mijn vader was altijd het meest enthousiast en ik heb dit van hem geërfd. Ik zie mijn man soms denken, als ik weer eens in superlatieven een kasteel of dorp bewonder: lap, ik ben weer met Marcel Clauwaert op reis.

We kampeerden met een tent die veel te groot was voor ons drieën, maar mijn vader had die goedkoop kunnen kopen van een collega wiens vrouw kamperen niet zag zitten, ze was dus zo goed als nieuw. We reden wel met een kleine auto, een Daf46. Voor de zestigplussers onder ons, een bekend autootje. Dus die tent moest er in, onze kleren en - ik heb het graag koken op reis van mijn moeder geërfd - de potten, pannen, al haar favoriete kruiden, borden en bestek. Het erge was dat ze dan onderweg nog allerlei kruiden en ingrediënten kocht zodat we altijd zwaarder naar huis reden. Mijn vader werkte in een continu-stelsel en spaarde in het jaar zorgvuldig zijn vrije dagen op, zodat hij in de zomer maar liefst zes weken congé had en daarvan waren we vier weken onderweg. We deden dan verschillende campings aan, je ziet het, het verder trekken heb ik van hen. Maar waar we nu stoppen en vrijwel onmiddellijk aan de apero kunnen gaan, moest eerst nog die tent worden opgezet. En telkens opnieuw zat er wel ergens een buis niet goed, zodat het hele rotting weer moest worden afgebroken. Maar denk je dat mijn vader het dan op zijn heupen kreeg? Neen, die kreeg altijd de slappe lach, stak daarbij mijn moeder aan en daar stond ik dan tussen de tentbuizen, mij doodschamend over mijn schaterlachende ouders tegenover andere bewoners van de camping.

Maar goed, dus de auto volgeladen, ma en pa voorin, ik achterin naast de koelbox met een koud buffet voor onderweg in voor een feest van 80 man. Ik zat met de kaart op schoot, volgde de weg en gaf mijn vader instructies, ik was eigenlijk een GPS avant la lettre. Die reis hadden wij samen op regenachtige zondagen uitgestippeld op de Michelin kaart ondersteund met tips uit de dito gids.

Daar reden we dan, door bos en heide, bergop en bergaf, mijn vader haatte snelwegen en al helemaal als ze betalend waren. Juist, nog iets meegekregen.

En dan passeerden we een kasteel en mijn vader begon : "Kijk eens, Antaatsen (hoe hij me altijd noemde, hij liet de i vallen) , wat een mooi kasteel. Van welke eeuw zou dat zijn? Willen we even stoppen? Zouden we het kunnen bezoeken?"

Luttele seconden daarna - ik heb al in vroeger zondagsklapke vermeld dat mijn moeder doof was - zei mijn moeder bijna woordelijk hetzelfde. Dan keek ik naar mijn vader in de achteruitkijkspiegel en beantwoordde glimlachend zijn knipoog.

Mama, papa, ik mis jullie maar telkens ik op reis ben, reizen jullie met me mee. Ik hoop zo dat jullie daarboven op een mooie camping zitten.

Nog een fijne zondag iedereen...

30 april 2023

Het zondagsklapke...

Noblesse oblige ! Je moet met twee zijn om graag te reizen, dus na de ode aan mijn ouders vorige week is het nu de beurt aan mijn schoonouders want ook mijn wederhelft heeft de reismicrobe met de papfles meegekregen.

Ook met de tent, zij waren met zijn vieren en reden met een Renault Dauphine, nu ook geen grote wagen, en zeker als je weet dat mijn schoonvader niet ver van de twee meter groot was.

Mijn schoonvader had een zwak voor bergen, hoe hoger hoe liever, en gorges, hoe dieper hoe liever. Zij waren met vier man sterk om de tent op te zetten, dus hadden wij beiden, toen wij zelf begonnen te kamperen genoeg ervaring opgedaan om een tent op te zetten, dachten we, maar tenten hebben nu éénmaal die onzalige gewoonte dat, als je ze hebt opgezet, dan pas de fouten duidelijk zijn en je het hele rotting weer moet afbreken. De kampeerder van de jaren zestig/zeventig moest het nog doen met buizen, stormkoorden en piketten. Wie had kunnen voorspellen dat er later tenten op de markt gingen komen die op 1 minuut konden opengezet worden.

In tegenstelling tot mijn vader, was mijn schoonvader ook nog eens een verwoed fotograaf. Geladen met fototoestel, bijhorende tas volgepropt met allerlei lenzen volgde hij de rest van het gezin op uitstappen, met als gevolg toen ik de eerste keer met zijn zoon op reis ging, dit ook deel uitmaakte van onze bagage.

Iedere zestiger kent het ! De dia! Vermits mijn schoonvader elke berg en elke bloem 20 keer "trok" , want toen trok men een foto, zitten wij met een erfenis van honderden dia's.

Wie herinnert zich niet de dia-avond in de familie als je thuiskwam van een reis. Blokjes kaas en salami, schalen chips, de onmisbare begeleiding van een geslaagde avond, natuurlijk vergezeld van de nodige wijntjes - we dachten er liever niet bij dat die terug waren meegereisd tussen de vuile was opdat ze niet zouden breken - die van op reis waren meegebracht, werden op tafel gezet en de avond kon beginnen. De narrator en bediener van de projector had het meeste werk: uitleg geven, soms onderbroken door vrouwlief die nog wel andere details wist, op het knopje drukken en rechtstaan om de dia goed te steken omdat er iemand geroepen had "die zit verkeerd". En vijf minuten later weer rechtstaan want dat spel durfde nu en dan eens vastlopen.

Het is door zo'n dia-avond dat we ons één van de grappigste verhalen van mijn schoonouders herinnerden. Elke bijeenkomst waarbij het onderwerp reizen aan bod kwam, vertelde mijn schoonvader het. Niemand onderbrak hem met "we kennen dat verhaal" omdat we het hem zo graag hoorden vertellen.

Ze zaten samen ergens aan een diner en maakten kennis met hun tafelgenoten. Al gauw werd duidelijk dat ook dat echtpaar enorm van reizen hield. Mijn schoonvader was wild enthousiast. Het bleek dat ze meer dan één gezamenlijke interesse hadden en toen de man in kwestie zei dat ze naturalisten waren, riep mijn schoonvader uit "ik ook, natuur is alles voor mij". De avond eindigde met een afspraak voor een dia-avond bij de nieuwe vrienden thuis. Op de bewuste avond laadt mijn schoonvader de auto met zijn honderden dia's, gaat mijn schoonmoeder om een bloemetje voor de gastvrouw en een wijntje voor de gastheer en vertrekken ze vol verwachting naar wat een leuke avond moet worden. De gastheer ontvangt hen opgewekt en stelt voor om met zijn dia's te beginnen en mijn schoonouders komen zowat tezelfdertijd tot de vaststelling dat een naturalist niet iemand is die van de natuur houdt. Het heeft enkele dia's geduurd eer mijn schoonvader zijn keel schraapte en moest toegeven dat er een misverstand was gebeurd.

Toen hij dit verhaal keer op keer vertelde, eindigde hij steevast met "en ik zat daar met mijn dia's van de Gross Glockner".

Terwijl ik dit neerschrijf, glijdt een glimlach over mijn gezicht, want ik hoor het hem zo zeggen. Hij is er al meer dan 20 jaar niet meer, maar zijn verhaal over zijn Gross Glockner wordt doorgegeven aan zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. En zo moet het zijn, familie verhalen die de tand des tijds doorstaan.

Ik kon dit zondagsklapke eigenlijk niet beter plaatsen dan vandaag, de vooravond van 1 mei. De grootvader van mijn man was een socialist die mee stond op de eerste barricades in de beginjaren van deze partij en de feestdag 1 mei heeft weten geboren worden. Een fijne zondag iedereen...

7 mei 2023

Het zondagsklapke...

Het eeuwig leven bestaat niet en we worden ouder. Twee waarheden die als een paal boven water staan. Jammer genoeg verandert ook ons lichaam, een rimpeltje hier en daar, de eens zo mooie haarkleur verandert elke dag, het begint met één grijs haartje die je misschien uittrekt uit pure frustratie, maar voor je het weet, is er geen beginnen meer aan.

"Mannen die grijzer worden zoals George Clooney, , vindt men gedistingeerd, rijper, ja, zelfs sexy. . Vrouwen worden gewoon grijs, dus worden we verondersteld in te grijpen." Dit zijn niet mijn woorden maar de woorden van Andie MacDowell, de mooie actrice uit "Four weddings and a funeral" die Hugh Grant "bugger, bugger, bugger" liet ontvallen. Toen had zij een weelderige bos bruine krullen, nu is de bos even weelderig maar grijs. Go, go, go, Andie....

Zoals jullie ondertussen wel weten, ben ik een prille zestiger en ik heb grijs haar, alhoewel ik de benaming metallique wel meer appreciër. Het feit dat ik mijn haar niet kleur, ligt puur aan mezelf, te lui om het zelf te doen en te gierig om het te laten doen, daar komt het op neer. Waar ik wel mee zit, is hoe jongeren dan ikzelf er op reageren. Het is alsof mijn haarkleur gelijk staat aan het verminderen van mijn intellectuele capaciteiten.

Bij welke graad grijs ben ik aangekomen dat kassiersters tegen mij zeggen "madammeke, ge moet uw gsm'ekke onder dat lampeke houden" in plaats van "mevrouw, even meer naar boven toe, dank u" om mijn klantenkaart te kunnen inlezen.

Ik spreek meerdere talen, kan Excel en Word documenten maken, waar menige jongeren dan ikzelf het schaamrood van naar de wangen zou komen, werk probleemloos met talloze apps en computerprogramma's, maar de kassierster ziet een grijs kopje en denkt : oh, nee, een oudje met haar smartphone, waar ze niet kan mee werken.

Ik zag onlangs een interview met Barry Humphries, aka Dame Edna zaliger, ter gelegenheid van zijn tachtigste verjaardag, 9 jaar voor zijn dood, over hoe het is om oud(er) te worden. Hij zei, treffend zoals hij was: je voelt het niet. In je hoofd blijf je jong, maar al de rest wordt ouder. Dus ging hij verder: "Als ik naar een mooie jonge vrouw kijk, kijk ik met de ogen en gedachten van de jonge man man die ik mij nog steeds voel, maar die jonge vrouw ziet alleen maar een oude man".

"Je bent maar zo oud als je jezelf voelt", hoort men vaak. Maar dat helpt niets, als je omgeving je anders bekijkt.

Dit gezegd zijnde, ik zat vrijdagavond op een etentje waar ook Betty, 81 jaar jong, te gast was. We hadden het over jong zijn en ze haalt haar smartphone uit haar handtas, swipet met vaste hand door haar apps en binnen de paar seconden toont ze mij een foto van toen ze vijftien was, met de woorden "ah, die foto staat toch op mijn smartphone, ik dacht dat hij alleen op mijn tablet stond". Ik zei onmiddellijk "Betty, jij komt in mijn zondagsklapke". Go, go, go, Betty.

Misschien zeggen de jongeren hier nu: wat een gezaag! Maar wees gerust, misschien morgen nog niet maar zeker volgende week, ben je ook zestigplus en denk je nog eens aan dit zondagsklapke... 😊

Maar klagen gaan we niet doen, over bijvoorbeeld de zomer die maar op zich laat wachten, want de wereld heeft er een gekroond hoofd of twee bij: King Charles III en Queen Camilla. Wie de kroning heeft gevolgd, heeft wellicht gezien dat de kroon op hun ook al grijze hoofd zwaar weegt. Mooi was het wel, de bewondering van de anders zo flegmatieke Britten voor hun koninklijke familie. God save the King!

Eindigen wil ik met een video van de onlangs overleden, fantastische cabaretier, Paul Van Vliet, ook zo grijs als een duif. Hij drinkt op mensen die hun middelvinger opsteken naar alles wat een mens ongelukkig maakt, die bergen verzetten en niet altijd alles in vraag stellen. Fijne zondag iedereen.

14 mei 2023

Het zondagsklapke....

We konden de voorbije week om twee zaken niet heen: het Eurovisie Songfestival en de canon van Vlaanderen.

Gezien ik een grote liefhebber ben van alles wat geschiedenis aangaat, ga ik het over het veel besproken boek hebben, met ons belastingsgeld betaald en volgens diegenen die het kunnen weten nu al een bestseller.

Jan Jambon wou een canon, daar kwam het op neer, want awel, ja, de Hollanders hebben dat ook. En wat is er beter dan een boek om je carrière als onderwijsminister, met meer kritiek dan iets anders, een boost te geven, dacht Ben Weyts.

Drie jaar is er aan gewerkt door een team van historici, journalisten en schrijvers.

En op 9 mei werd de baby geboren. De navelstreng was nog niet doorgesneden of er was een pamflet door andere Belgische historici geschreven dat de kleine op niets trok. Hoe kan het ook anders? Dit is België, hé. Men is het in dit land over niets akkoord.

Ik ga het niet hebben over wat er niet in staat en wat er moest in gestaan hebben, of omgekeerd. Dan is mijn zondagsklapke te lang.

Ik heb even de website van de canon bekeken en ik moet zeggen dat het precies "Het verhaal van Vlaanderen" met golden boy, Tom Waes, is dat uitgeschreven is. Nog zo'n geschiedenis die op heel wat kritiek kon rekenen, en niet in het minst wat de kostprijs betreft.

Het boek is bedoeld om te gebruiken in de scholen en als integratie-gids voor immigranten. Ik vraag me wel af hoe men de geschiedenis van weliswaar een klein stukje van de wereld, maar een zeer rijk stukje, want Vlaanderen was ooit het middelpunt van rijkdom, handel en industrie, in amper 320 bladzijden kan stoppen. Geef toe, onze geschiedenis kan makkelijk 30 delen van een encyclopedie vullen. Je weet wel, dat was zo'n boekenreeks, met artikels waarin je van alles kon opzoeken, van het pantoffeldiertje over de sfynx van Gizeh tot de ingrediënten van Limburgse vlaai, en dat was met bladzijden van papier. Je kon er in bladeren, nu swipen we.

Dus waarom hebben we nu een boekske nodig? Naar aanleiding van het verschijnen van dit boek zijn er natuurlijk al veel columns en schrijfseltjes verschenen. Eentje vond ik wel treffend. Het is net als met de milieubox (je weet wel, dat groen ding dat zowat elke Belg in zijn garage staan heeft en maar een klein percentage Belgen openkrijgt, enkel de vissers onder ons waren ermee tevreden): het heeft veel overheidsgeld gekost en het diende tot niets.

Ik heb enkele teksten op de website gelezen en gedacht, wie heeft dit geschreven? De immigrant die dit leest valt na de vijfde bladzijde zeker in slaap en is bang dat heel het land

waar hij in vertoeft zo saai is. Er zijn leerlingen uit het zesde leerjaar die betere teksten schrijven als opstel.

Ze hadden beter Bart Van Loo genomen als schrijver dan zou het geheel lezen als een trein. Maar laat ik toch, vrouw zijnde, een pluspunt aanhalen. Emilie Claeys, onze eigen sufragette staat er ook in vermeld. Ze vocht tegen de bierkaai in de mannenwereld die de 19e eeuw toen was, maar ze effende toch een beetje het pad voor vrouwen in de politiek.

En nog wat de website betreft, is ook typisch Belgisch, doet een beetje denken aan de e-box en de tax on web, de links werken ook niet altijd even goed en heel het spel ligt om de haverklap plat.

Ga ik het boek kopen? Voorlopig niet. Ik wacht wel tot de rekken in de kringloopwinkel doorzakken door de canon van Vlaanderen aan 1€ per boek.

En... Onze Gustaph heeft het niet gehaald, jammer genoeg, maar toch een mooie zevende plaats. Hij deed het zonder meer zeer goed. Chapeau!

Nog een fijne zondag iedereen...

28 mei 2023

Het zondagsklapke...

Na een weekje van afwezigheid, het mooiste familiale excuus dat er is: het huwelijk van onze jongste spruit en alles wat er komt bij kijken.

Dus hier ben ik weer...

Ik ben aan het stappen gegaan. Wandelen is het nieuwe joggen, zegt men. Ik heb begin dit jaar in Spanje en Portugal aan den lijve ondervonden dat ik er heel veel deugd van heb. Ik ben altijd al een wandelaar geweest, dus ik heb het gewoon na enkele jaren stilliggen wegens gezondheidsproblemen, weer opgepikt.

Ik stap rond mijn woonst, namelijk in het dorp waar ik geboren ben en in het dorp er net naast waar ik al meer dan veertig jaar woon.

Wat ik nooit kon vermoeden, was dat stappen door deze dorpen mij ergens nostalgisch maakt en ja, zelfs een beetje melancholisch. Ik loop langs de herinneringen van mijn jeugd, mijn puberteit en eigenlijk mijn hele verdere leven. Ik stap alleen dus er is geen afleiding en mijn gedachten dwalen door mijn hoofd.

Ik loop letterlijk en figuurlijk de paden van mijn verleden. Herinneringen die eigenlijk ver weggestopt waren in de uiterste hoeken van mijn brein, komen aan de oppervlakte en toveren soms een glimlach op mijn gezicht, maar doen mij soms ook een traan wegpinken. Ik wandel door de dreef, die leidt tot een kapelletje waar ik met mijn moeder kastanjes ging rapen op woensdagmiddag. Een herinnering dringt mijn hoofd binnen. Ik moet een jaar of 9 zijn geweest. Er was in Vlaanderen een moord gebeurd. Een man had een klein meisje vermoord en haar lichaampje verstopt onder dode bladeren. Ik had mijn moeder horen praten met de buurvrouw en ik had gezien hoe ze, met tranen in de ogen, de krant las. Toen ik vroeg wat er mis was, stak ze haar wijsvinger op. Je moet weten, de wijsvinger van mijn moeders rechterhand was gedeeltelijk geamputeerd na een arbeidsongeval, dus ze stak haar stompje op en waarschuwde me: "beloof me, dat je nooit met iemand meegaat". Wat kon ik meer doen dan knikken en hoe kon ik weten dat ik, toen mijn kinderen opgroeiden in volle Dutroux-periode, vrijwel exact hetzelfde zou zeggen.

Ik herinner me dat ik toen en eigenlijk nog altijd, dode bladeren in de herfst associeer met dit verhaal.

Maar ook leuke dingen herinner ik me tijdens mijn wandelingen, de plek waar ik mijn eerste kus kreeg van mijn lief, de beenhouwer die mij altijd een "balletje of een schelleke" gaf, de

schoenwinkel waar ik mijn eerste lakschoentjes kreeg en waarmee ik in een koeienvlaai stapte op de boerderij waar ik met mijn vader om aardappelen ging. De bakker, waar mijn vader toen hij op zondagmorgen om halfzes toen hij "uit de nacht" kwam, om boterkoeken ging voor mij en die lagen te blinken aan de ontbijttafel. Toen waren bakkers al zo vroeg open. De straat waar ik leerde fietsen, het bankje waar ik met mijn hartsvriendin onze diepste geheimen deelde, de groene weiden die nu woonwijken zijn geworden, waar kinderen spelen en voor zichzelf herinneringen opbouwen.

De jeugdclub met de heel originele naam "The Lord" waar mijn lief deejay was op zondagmiddag. Hoe trots ik was, want ik was het lief van de deejay. Er staat een appartementsgebouw op de plek waar zoveel jongeren "uit mijn tijd" verliefd werden, soms ook gedumpte werden of zelf dumpten, en weer opnieuw verliefd werden.

Ik passeer de huizen waar mijn grootmoeders woonden en ik zie één van hen met tranen in de ogen op mijn plechtige communie. Zij overleed in hetzelfde jaar en was mijn eerste confrontatie met diep verdriet.

Bij mijn andere grootmoeder, het huisje staat er nog, zie ik de zolderkamer waar ik sliep toen ik daar enkele weken in de zomervakantie ging doorbrengen, maar waar mijn vader mij na twee dagen moest komen halen omdat mijn neef mij had opgesloten in het kolenkot. Geen nood, ondertussen heb ik een goede verstandhouding met hem en eindigt elke ontmoeting met "weet je nog".

Ik passeer de lagere school waar ik eigenlijk, zonder het toen te weten, mijn echtgenoot ontmoette, ook huizen van vrienden en vriendinnen die of afgebroken zijn of zodanig verbouwd zijn dat ik ze niet meer herken.

Bij elke wandeling ervaar ik herinneringen, die er mij op wijzen dat het leven zo mooi is en dat je onderweg herinneringen verzamelt als schelpen op een strand.

"Langs het tuinpad van mijn vader, waar de hoge bomen staan", zong Wim Sonneveld.

Het tuinpad en de hoge bomen staan er al lang niet meer, zelfs het huis waarin ik opgroeide is er niet meer. Het heeft plaatsgemaakt voor een modern verzekeringskantoor.

"De nieuwe tijd, net wat u zegt..."

Nog een fijne zondag iedereen en als traktatie het mooie lied van Wim Sonneveld, er is geen ander lied dat meer de vergankelijkheid illustreert dan dit...

4 juni 2023

Het zondagsklapke...

Ik moet zeggen, ik zat een beetje zonder inspiratie voor dit klapke deze week, maar zie, op donderdag wordt het mij aangeboden op een plateauke...

Ik heb er net een fikse wandeling opzitten langs de oevers van de Cher, we zaten namelijk op die dag in Chevernaux en ik ging het kasteel Chevernau - inderdaad zonder x, als dit geen leuk wist-je-datje is - van de achterkant bewonderen.

Als ik terug op de camperplaats kom, waar mij een flesje water met smaakje - grapefruit-tonic, deze keer - om mijn vochtigheidspeil in evenwicht te houden, wacht, komt er ook een Duitser toe met een wat ouder exemplaar camper.

Ik geniet van mijn drankje en als het flesje leeg is en de weldaad ervan zich al laat voelen, staat de camper nog altijd voor de slagboom.

De Samaritaan en polyglot in mij laten zich niet meer bedwingen en ik besluit een handje te gaan helpen. Ik ga de man nu hier niet uitvoerig beschrijven, maar geloof me, stereotieper dan dit, maken ze ze niet.

Blijkt dat hij om te beginnen al geen lid is van CCP en hij toch ingegeven heeft, dat hij dat wel is. Hij moet dus van voor af aan weer beginnen. Dat hij 5€ moet betalen voor het lidmaatschap staat hem niet aan. Terwijl hij zijn gegevens intikt, werp ik even een blik in de camper en zie een schuchtere, blonde, in vergelijking met hem, ietwat schriele, vrouw zitten, ze knikt even en stapt uit. Na een vriendelijke "gutentag", bedankt ze me voor mijn hulp op een toon van "ik zal het maar doen want van hem moet je het niet verwachten". Terwijl hij binnensmonds vloekend zijn gegevens ingeeft, hij is al enkele keren moeten terugkeren omdat hij bv. zijn postnummer niet heeft ingevuld, vraagt hij langs zijn neus weg, waar de douches en de toiletten zijn.

"Es gibt keine" antwoord ik hem. Het volgende moment krijgt hij een soort woedeaanval die begint met "Wass?!?!?!!"

Zijn wijsvinger gaat omhoog, richting zijn vrouw die dus de bui heeft zien aankomen. "Du", roept hij, en hij gebruikt zeker niet de intonatie die Peter Maffay in zijn onsterfelijke liefdeslied heeft gebruikt, "du hast gesagt dass es Dusche und Toiletten gab".

De arme vrouw weet zich geen houding te geven, ik vermoed dat ze zich plaatsvervangend schaamt. Hij wist al zijn gegevens op de paal en doet een rondje stampvoeten.

De krachttermen ga ik jullie besparen. Ik zou graag mijn gedacht zeggen, maar ik weet beter en schuifel zachtjes achteruit en ga terug bij mijn manlief.

Achteruit manoeuvreren met een camper als je in een boze bui bent, is nooit goed. Zijn vrouw moet hem begeleiden en we horen hem roepen tot waar wij zitten. Wat een bullebak!

Dus, aan alle bullebakken, van welke nationaliteit ook: dimmen, hé, maat...

Nog een fijne zondag iedereen...

11 juni 2023

Het zondagsklapke...

Een speciale deze keer. Eentje waar jullie grijze hersencellen bij de boterkoeken, croissants of granola ook eens mogen aan de slag gaan.

We zijn dus in het prachtige Frankrijk, voor ons, na Portugal het mooiste land van Europa en "en plus" een paradijs voor campers.

Ik ga het land, de taal en alles wat met Frankrijk te maken heeft proberen te bezingen met hints naar de muziek van het land: les chansons.

Hier gaan we...

Een zekere Jacques bezingt zijn hoofdstad heel vroeg in de morgen en een andere, veel te jong gestorven straatzangeres met natuurtalent, heeft geen greintje spijt over haar turbulente leven in de lichtstad.

Een bekende ex van een even bekende acteur, ze dacht waarschijnlijk dat ze de Hof van Eden had ontdekt, bezong de mooie rivier die door Parijs kabbelt.

We leerden in de Franse les wat "ja" en "neen" zijn in de taal van Baudelaire, maar het is een notoire kettingroker/zatlap/vrouwenloper die ons hijgend leerde wat "ik, evenmin" in het Frans was, wat ons meteen het voorhoofd deed fronsen, want deze reactie klopte niet echt.

Weer een andere zanger riep en huilde om zijn meisje maar het onweer had haar naam in het zand uitgewist. De dag van vandaag had hij het waarschijnlijk in zijn "Keep" gestoken...

Als het was om hun lief te verliezen en daarom te treuren, konden de Fransen er wat van. De misschien wel beste zanger aller tijden wat het Franse lied betreft smeekte om hem toch niet te verlaten.

"Le Roi du Rock" zag elke morgen een korenveld op zijn liefs hoofdkussen liggen, en hij schreeuwde zijn liefde voor haar uit.

En toen ik jong was, zong een Fransman dat hij er alles aan zou doen om mij tussen de lakens te krijgen, de deugniet.

Ook de zangeressen deden een duit in het zakje. Een Franse schone zong over haar avontuurtje met een hele jonge snaak met weemoed in haar stem.

Een zanger wist niet veel over electriciteit maar zingen kon hij wel, een one night stand op vakantie, probeert hij met veel verdriet goed te praten aan de telefoon, wel, heb je ooit.

Ik geef je hierbij de sleutels van je geluk, zong een immer blijde krullenbol, met een familienaam die aan wasverzachter doet denken.

Fransen die Engels spreken, het lijkt nergens op. Zelfs Engelse namen worden op zijn Frans uitgesproken, zoals de zangeres die verteld over haar vele reizen door de wereld.

Nog andere Fransen bezongen de wereld buiten hun grote mooie land. Eentje ging de liefde zoeken in Rusland en vond er een mooie gids. Een andere ging weer naar de vlinders van zijn jeugd zoeken in zijn geboortestad. En Michel bewonderde Maureen toen ze in een lers meer zwom.

Maar liefst 15 chansons zitten verborgen in het zondagsklapke van vandaag.

Diegene die ze vindt verdient eeuwige roem....

Nog een fijne zondag iedereen...

PS Ik plaats de oplossing hier morgenochtend, dus plaats hieronder enkel hoeveel je er hebt herkend, dit om het plezier van het raden van de anderen niet te bederven.

.

18 juni 2023

Het zondagsklapke...

Gezien het succes van de Franse chansons vorige week en het feit dat we nog altijd in Frankrijk vertoeven, is het nu de beurt aan Franse films.

Hier gaan we...let wel, er zitten oude, stokoude en recentere films tussen.

Er was eens...het begint al als een sprookje, een jong meisje die door het lot misschien nooit aan een man zou zijn geraakt tot ze Manech ontmoet. De geschiedenis verstoort hun liefde. Twee totaal verschillende personen die in het gewone leven elkaar zelfs nooit zouden hebben gesproken, komen door oorlog met elkaar in contact en beleven de zotste avonturen. Een van de grappigste scènes uit de Franse komische film is in deze film te zien en speelt zich af in Montpellier-le-vieux.

Een miljonair, voor het leven verlamd door een ongeval, krijgt hulp vanuit een onverwachte hoek.

Een echtgenoot en vader laat zijn vrouw en dochter voor korte tijd alleen en als hij terugkomt stort zijn leven in elkaar als hij ziet wat de vijand zijn gezin heeft aangedaan, en hij zint op wraak.

Een komische film, even tussendoor, het typische voorbeeld van voor het ongeluk geboren te zijn. De hoofdrollen zijn weggelegd voor twee sterren van de Franse film. Het was de start van een mooie vriendschap tussen de twee acteurs die resulteerde in nog drie films met het tweetal.

Een jonge opvallende vrouw in de Alpes de Hautes Provence papt aan met de zowat grootste sul van het dorp. Haar bedoeling wordt gaandeweg duidelijk. Dit is een thriller van formaat..

Één van de grootste sterren van het Franse witte doek schittert als een lerares die in de jaren zestig, waar alles kon en alles mocht, toch moest vaststellen dat dit niet zo was. De film is gebaseerd op een ware geschiedenis en toont dat liefde toch niet altijd overwint.

Laten we er nog eens een komische tussen gooien. Het eindexamen "le bac" van de middelbare school is een zware dobber voor vele Franse jongeren. Dit halen vergt veel en de trukendoos bovenhalen ligt dan ook voor de hand. Één van de jonge acteurs speelde later een prachtige rol in een Belgische film over het feit dat beperkingen niet altijd beperkingen hoeven te zijn. Deze laatste ook nog raden is een bonus.

Een zotte tocht door Nazi-Duitsland met één van Frankrijks grootste sterren, zelfs Adolfs zus heeft hier een rolletje.

In het Noorden van Frankrijk is het koud, leven ze nog als in de Middeleeuwen,... dat is tenminste wat ze een Provençaal proberen wijs te maken als hij naar daar moet verhuizen.

Een klassieker die de tand des tijds kan doorstaan. Één naam: Marguerite.

Een vrouw tracht het leven als Parijse prostituée te ontvluchten, ook dit is een echt levensverhaal..

Het lot kan fabuleus zijn ook voor een serveerster uit Montmartre.

Weer een komische film, de Fransen kunnen er wat van. Ze hebben dan ook acteurs die ongeëvenaard zijn. De hoofdrol is weggelegd voor een klein bootje en een familie met dezelfde haarkleur.

Om af te sluiten een recente komische actiefilm. Één van de hoofdrollen wordt vertolkt door de ontdekking van de laatste jaren, de acteur die er voor verantwoordelijk is dat men in Etretat bijna niet meer binnen kan.

Er zitten 15 Franse films en 1 Belgische in de tekst verborgen.

Ik heb ook nog een bonusvraag deze keer.

Michel Galabru, een van de groten van het Franse witte doek, speelt in enkele van de te zoeken films mee. Welke?

Nog een fijne zondag iedereen

25 juni 2023

Het zondagsklapke...

De muziekliefhebbers en de filmfanaten kwamen de voorbije weken aan de beurt, ik kan toch maar moeilijk de fervente lezers in de kou laten staan, dus hierbij weer 15 boeken en/of schrijvers.

Voor de eerste twee boeken sla ik twee vliegen in één klap en moeten jullie even teruggaan naar mijn klapke van vorige week: er staan maar liefst twee films in die gebaseerd zijn op de boeken van deze schrijver. Voor zijn voornaam in zijn pseudoniem koos hij voor de patroonheilige van de oorlogsslachtoffers, invaliden, schutters en nog een hele reeks, een topklasse martelaar dus.

Dit is een weggever voor de kenners van de klassieke Franse literatuur, verfilmd, zelfs uitgebracht als musical (wel heb je ooit) van de lotgevallen van een man wiens voornaam terugkeert in zijn familienaam.

Deze dame deed heel wat stof opwaaien toen ze dit schreef in 1988. Het feit dat een intellectuele Parisienne zich "verlaagt" tot passie met een Bretonse visser, echt?

Nog een schrijfster die drie decennia vroeger stof deed opwaaien. Op je 18de in één klap wereldberoemd worden met je debuutroman, wat een droom. Haar leven was getekend door verslavingen en ze is er al even niet meer, maar haar boek leeft nog altijd.

Carine De Weirdt een speciaalleke voor jou. Ik zat naast je toen we de minuten op vrijdag aftelden tot de schoolbel ging. Het boek dat we luidop voor madame Ladon moesten lezen, is eerlijk gezegd één van de saaiste boeken ooit, denk ik, want sindsdien heb ik het nooit meer herlezen. De schrijver sneuvelde in de Eerste Wereldoorlog en zijn voornaam en familienaam werden verbonden door een koppelteken. Hij deelt trouwens zijn familienaam met een bekende hard-rocker. (Wie deze laatste kan raden, krijgt mijn eeuwige bewondering)

De Prix Goncourt voor beginnende schrijvers winnen met je debuutroman, inderdaad, weer een droom. Dit overkwam deze schrijver toen hij een boek schreef met enkel twee hoofdletters en twee kleine letters. Verfilmd en al... Je moet het maar doen.

We moeten voor dit boek terug naar de 19de eeuw. Wie van ons heeft die molens niet bezocht in de Provence? Maar hoe heette die schrijver nu weer wiens naam terugkeert op terrasjes en winkeltjes? Hoe heette zijn boek nu weer? Was het wel een boek? Waren het geen brieven?

Ik kreeg dit boek opgelegd voor mondeling examen Frans en meteen had ik een schrijfster ontdekt. Ze is overleden op 97-jarige leeftijd en liet een oeuvre na, waar de onafhankelijke en vrijgevochten vrouw centraal staat. De titel is wat Frans en heel vroeg in de ochtend noemen.

Even een toneelstuk tussendoor? Waarom niet? Het toneelstuk dateert van eind 19de eeuw, maar het hoofdpersonage leefde een eeuw vroeger. Het thema is blijvend actueel, misschien nu in onze moderne tijden nog meer, nu uiterlijke schoonheid belangrijker lijkt dan innerlijke...

Van douanebeambte tot succesvol schrijver, van een carrière-wissel gesproken. Geen hoogstaande literatuur, maar toch thrillers die je moeilijk kan wegleggen. Ik hou vooral van zijn beschrijvingen van de Pyreneeën waar zijn boeken zich afspelen. Van zijn debuutroman krijg je koude....

Een jonge schrijver met het veelbelovende talent om via biografisch getinte romans, zaken als homofobie en sociale ongelijkheid aan te klagen. Zijn debuut alstublieft...

Akkoord, een Amerikaan, maar ene die zijn jeugd heeft doorgebracht in Frankrijk en in het Frans schrijft. Het is door zijn meesterwerk dat ik vond dat hij niet mocht ontbreken in dit lijstje. Ik lees dit werk in stukjes (1390 bladzijden, is daarbij nog een serieuze pil) omdat het mij soms te zwaar valt, gezien het verhaal zeer waarheidsgetrouw is.

Een klassieker der klassiekers. De schrijver heeft er ook lang aan gewerkt, bijna 13 jaar, en heeft gezocht maar gevonden? Na meer dan zeven delen en 3000 pagina's?

Wij, als campers, reizen graag en deze man schreef graag over reizen, naar zowat overal. Zijn boeken zijn immens veel verfilmd. Ik ga op zoek naar het boek waar de hoofdpersonages doen denken aan een Engelse mist en een sleutel die op alle deuren past.

Morgenochtend staan weer de oplossingen op de groep. Wie zolang niet kan wachten mag mij altijd een pb sturen.

Voor wie het zich afvraagt? Ik heb 12 van de 15 boeken gelezen.

Nog een fijne zondag iedereen...

2 juli 2023

We zijn ondertussen thuis en normaal gezien geef ik jullie een nogal sec overzichtje van onze gereden kilometers, gezopen diesel en gedegusteerde wijnen. Maar vermits dit het zondagsklapke is, ga ik het nu geheel in mijn eigen stijl doen: een column-achtig coupeke overgoten met een poëtisch sausje en bestrooid met wat humoristische brésilienne.

Belevenissen op reis zijn niet in euro's, meters, kilo's of welke eenheid ook uit te drukken. Ze zijn er op het moment, je slaat ze op in je brein en nu en dan in de toekomst komen ze weer naar boven en voel je even weer het gevoel van toen.

Ik heb een dikke 100 kilometer van de GR 34, "le sentier des douaniers", afgewandeld en ik zal nog jarenlang de geur van kamperfoelie vermengd met bloeiende ligustrum met deze wandelingen associëren. De geluiden, duizenden zoemende bijen, neem ik er graag bij, want ze herinneren mij aan prachtige paadjes, langs het strand, soms wat hobbelig maar nooit gevaarlijk, met de ruisende golven als wandelmaatjes.

Jullie kennen mij al genoeg dat, als het op genieten aankomt, eten en vooral lekker eten bovenaan mijn lijstje staat.

We zijn twee keer gaat uiteten. Ondertussen zijn we er achter gekomen dat de toevallige bezoeken aan een restaurant telkens beter uitdraaien dan de geplande, dus daarmee hebben we een nieuwe stelregel ontworpen.

We hebben zelf schartong en tongschar klaargemaakt: de ene met asperges violette, patatjes van Île de Noirmoutier en een beurre noisette... Voor diegenen die dit laatste niet kennen, je laat goede boter - daar heb ik natuurlijk Bretoense boter voor genomen - smelten en houdt het goed in het oog, net als de boter begin te bruinen en dus een hazelnootkleur begint te krijgen, is het klaar. Je plet er met je vork een patatje in, laat het vergezellen met een aspergekopje en een stukje vis. Je cholesterol swingt de pan uit, maar zo lekker!

De andere platvis maakten we klaar op zijn Belgisch, gebakken, met frietjes (diepvriesfrietten die je aan een Schot doen denken, maar gebakken in goede Belgische Ossewit) en sla met tartaarsaus. Ik liep in de supermarkt en keek naar de sausen en ineens, tussen de reclame-omroepen door, hoorde ik de stem van mijn moeder zaliger: "ge gaat toch geen kant-en-klare tartaarsaus kopen, hoop ik", klonk het. Neen, mama, dacht ik, en ik zocht de ingrediënten voor een home-made tartaarsaus bij elkaar. Mijn mama was tevreden dat ik haar weer eens gelijk moest geven.

Ontmoetingen...ze zijn zo leuk op reis. We herinneren ons zeker de ontmoeting met twee van onze leden hier, en meteen hebben we weeral eens geleerd dat als Oost en West-Vlamingen elkaar ontmoeten er geen taalprobleem is en dat er goed gelachen wordt.

Een ontmoeting die we niet gauw zullen vergeten is die met Michel, een echte Bretoen en de dame die hij Madame noemde.

Ik stond achter hem bij het inchecken op de camping municipal van Arzon en meteen dacht ik aan Toon Hermans' woorden over Niklaas: "ik moet die man niet". Hij is onbeleefd tegen de receptioniste van de camping, een "merci" is duidelijk teveel gevraagd.

Blijkt dan nog tot overmaat van ramp dat we twee plaatsen naast elkaar hebben toegewezen gekregen.

Michel is de camper duidelijk niet gewoon en de recent aangeplante haagjes en de nummers van de plaatsen moeten er maar liefst tweemaal aan geloven.

Mijn man kan hem nog net tegenhouden als hij met een schroevendraaier de stopcontacten voor het nemen van elektriciteit te lijf wil gaan.

Wij zijn even later aan de aperitief en de Bretoen komt van achter zijn camper en begint met ons een praatje te slaan. Hij is van Paimpol dus is hij eigenlijk maar Bretagne doorgestoken.

We beginnen te praten en het duurt geen tien minuten of ik sluit de norske Bretoen in mijn hart. Zijn madame, zoals hij haar voorstelt, komt er ook bij staan en we lachen wat af. Hij is weduwnaar en zij is nooit getrouwd geweest. Ze hebben een LAT-relatie. Hij zegt dat als ze een meningsverschil hebben hij gewoon naar huis rijdt. Maar de glimlach die ze hem

schenkt, maakt duidelijk dat ze veel voor elkaar betekenen in hun oude dag, ze zijn beide zeer rijpe tachtigers.

Ze hebben een hondje, een soort mengeling waar toch wel wat Maltezer in zit. Het beestje is maar liefst 16 jaar oud. Op een tweetal dagen, enkele weken geleden was zijn gehele vacht beginnen uitvallen, uitgezonderd op zijn kop. Dus probeer je dit in te beelden : een naakthond met een witte kop haar. Ze is in hondenleeftijd ouder dan haar baasjes, en in vitaliteit ook. Één ding is zeker, als ik ooit nog de naam van de stad Paimpol hoor, denk ik aan deze Michel, met een duidelijke harde bolster maar met een peperkoeken hart en zijn lieve madame met haar warme stem.

We deden de talloze schiereilanden aan en zagen lange eindeloze zandstranden, we bewonderden de woeste golven die tegen de rotsen van de Côte Sauvage beukten. Inhammen die bijna exotisch aanvoelden door het azuurblauwe water. We zagen kapelletjes en kerkjes in deze mooie ruwe Bretoense stijl. Dorpjes waar de tijd leek stil te staan en waar je op de terrassen van cafeetjes die de naam dragen van hun uitbaatster een fris biertje drinkt of op het daarop voorziene uur een Ricard nuttigt.

Bretagne, ik was er in mijn jonge jaren met mijn ouders en was eigenlijk vergeten hoe mooi het hier is.

Wij komen hier zeker terug, want er is nog zoveel te ontdekken...

Voorlopig is dit het laatste zondagsklapke, ik ga over in komkommertijd-modus. Begin september ben ik er weer met het wekelijks klapke.

Geniet van de zomermaanden, van de kinderen en kleinkinderen die van een welverdiende vakantie genieten, zwoele zomeravonden, voor de Gentenaars onder ons, van de Gentse feesten...geniet, geniet en geniet, want het leven is te kort en te mooi om het niet te doen. Een fijne zondag iedereen.

3 september 2023

Dag iedereen, hier ben ik weer met het zondagsklapke... Na twee maand mijn schrijfdrang te hebben moeten intomen, kan ik er weer op los schrijven.

De zomer is voorbij, nog enkele weken en de herfst is er. Vrijdag stapten onze kinderen en kleinkinderen weer naar school. Moederharten braken weeral bij het afscheid van hun eerste kleutertjes en andere moeders zuchtten weer omdat er eentje een laatste lager of zelfs een laatste middelbaar jaar begonnen. Die eerste schooldag keert elk jaar weer terug en meer dan elke andere gebeurtenis drukt die ons met onze neus op het feit dat de tijd vliegt...

Was het een mooie zomer? Voor die die besloten in ons eigen landje te blijven, zoals ondergetekende...we waren eraan voor de moeite. Juli was zonder meer frisjes en nat.

Maar wij kwamen er nog goed vanaf, enkele Balkanlanden en ook Italië en Oostenrijk werden getroffen door zware onweders met immens veel schade tot gevolg.

De nationale feestdag was nog maar net voorbij en we kregen het nieuws te horen dat de mooiste nieuwslezersstem met de meest perfecte uitspraak van onze taal, de strijd tegen de grote K had verloren. Martine, je zal gemist worden. Onze Nederlandse taal gaat naar de vaantjes en jij bent er niet meer om er ons op te wijzen wat voor een mooie taal wij hebben. Niemand kon het Groot Nederlands Dictee voorlezen zoals jij deed... Rust zacht.

Amper enkele dagen later kwam er een einde aan het leven van een dame, die we leerden kennen als een goedlachse vrouw, waarop Koko Flanel tot over zijn oren verliefd werd. Rust zacht, Bea, je glimlach kon een rotsblok breken en een blok ijs smelten.

De zomer loopt op zijn einde en we bereiden ons voor op de herfst, het seizoen met zijn mooie kleuren en lekker eten, we bergen de BBQ op en verzamelen gerechten voor stoofpotjes, tijd voor raclette en gourmet, appels en peren...

We zijn ondertussen in Italië, dus mijn volgende zondagsklapkes gaan over dit land in de vorm van een laars met hak, het land waar de mooiste opera's zijn geschreven die gezongen werden door de mooiste en zuiverste stemmen. Het land waar mijn kookpassie overuren gaat draaien, want het is en blijft mijn favoriete keuken. Ik wil eindigen met een anekdote. We reden in 2017 van Slovenië in Italië binnen en stopten aan een grote Spar. Ik stap binnen en zie hopen tomaten: Roma's, San Marzano en van die grote dikke pommodores. Mijn brein slaat tilt. Al de kookboeken die thuis op mijn boekenrek staan zoeven aan een duizelingwekkende snelheid door mijn hoofd. Antonio Carluccio en Gino Da Campo strijden om het eerste gerecht. Even verder zie ik een zak met deeg met de tekst "per pizza e pasta". Ik word helemaal kierewiet. Ik neem de zak in mijn handen en de tranen springen me in de ogen, want ik weet "dit kan ik niet meenemen, manlief verklaart mij zot. Met immens veel spijt in het hart leg ik het deeg terug. Als ik aan de vers vleestoog komt, slaat mijn hart een tikje over. Luganega-worst! Dit is een droom die waar wordt, thuis maakte ik pastasaus met Italiaanse worst uit de Delhaize, maar nu kan ik het maken met de echte luganega. Als ik wat verder pasta's en ham zie, ben ik de gelukkigste hobby-kok ter wereld. Even later duw ik mijn karretje naar de camper. Manlief ziet mij komen, kent mijn gezichtsuitdrukking na 36 jaar huwelijk en denkt: dat wordt hier lekker eten de komende dagen...

Geniet van jullie zondag en tot volgende week.

Ciao !

10 september 2023

Het zondagsklapke...

Italië...voor ons is het een herontdekken eigenlijk, want wij waren hier al enige tijd geleden. Laten we even teruggaan in de tijd toen we nog jong en pril waren en we geen idee hadden over wat het leven voor ons nog in petto kon hebben.

Jong getrouwd, met geen grote financiële reikwijdte, immers, we hadden de heilige drievuldigheid boompje-huisje-beestje al in gedachten en sparen gingen we doen. We gingen kamperen in Italië. De tent had ik gekregen van mijn neef, een soort strandtent maar zonder binnentent. Nu hadden mijn schoonouders de binnentent van hun compleet versleten bungalowtent nooit weggedaan, dus die kon dienen, ware het niet dat die voor zes personen was en onze strandtent maar voor twee. Mijn schoonmoeder die verondersteld was goed te kunnen omgaan met naald en draad ging op een zonnige zaterdag in mei buiten zitten met haar naaimachine en vermaakte de binnentent volgens onze richtlijnen. Om kort te gaan: het ding heeft nooit gepast. Maar kom, we konden slapen zonder dat er wind, water en ongedierte aan ons kon. Dus we vertrokken met onze donkerbruine Ford Taunus TC1 Coupé, pure nostalgie nu...

Toen ik onze sleutel aan ons buurvrouw ging brengen -zij ging voor onze planten en onze konijnen zorgen - vroeg haar man waar we heen gingen. Jacques heette hij en hij was een heel norske man, wiens zuurtegraad niet te meten was. "Italianen?," zei hij, "Allemaal krapuul". Ik fronste het voorhoofd, want ik wist dat de langste reis die Jacques ooit gemaakt had, naar Blankenberge was. "Er werken twee Italianen bij mij, puur krapuul". Jullie kunnen denken wat wij tegen elkaar zeiden toen we enkele weken geleden beslisten om naar Italië te reizen.

Niettemin, toen wij, al die jaren geleden in Italië belandden - wij hadden het Gardameer gekozen - begonnen we Jacques te geloven. De eerste campingbaas in Limone mocht ons om één of andere reden niet. Hij wou ons zelfs eerst weigeren, maar zijn vrouw zei dat er nog plaats was. We zijn een viertal dagen gebleven, we waren zijn nors gegrom telkens wij passeerden meer dan beu. Toen wij, tot overmaat van ramp, een scheur reden in de voortent van een Nederlander met de bumper van onze auto, kwam hij geflankeerd door nog vier boze Italianen, die wel leken weggelopen te zijn uit één of andere gangsterfilm, maar dan met korte broek aan ipv zwart kostuum, ons de weg versperren opdat we niet zouden weggrijden, precies of we dat van plan waren. De Nederlander in kwestie zou er wel een sticker opplakken, zei hij, en we konden vertrekken. Ik geef toe, manlief heeft luid getrompt en ik heb door het venster mijn middelvinger opgestoken, toen we de camping af reden. We waren nog jong...

Daarna belandden we bij Felice aan het Lago Maggiore, met zekerheid één van de "zwei kleine Italiener" waar Conny Froboess over zong in 1962. Hij begroette ons met open armen, ik kreeg een echte Italiaanse handkus en manlief werd hartig op de schouder geklopt. Hij zorgde er op zijn eentje voor dat we de rest van onze vakantie Grumpy uit Limone vergaten. Wij hadden er één van de mooiste vakanties van ons leven, tenminste als ik er de muggen niet bijtel, die mij elke avond aanvielen alsof ik een feestmaal was. Grumpy, Felice en Jacques liggen al alledrie onder de groene zoden, maar ze leven enigszins voort in onze herinnering.

Zijn de Italianen veranderd op die 40 jaar? Niet echt...ze praten nog altijd met hun handen en zo vlug alsof alle woorden zonder enige interpunctie aan elkaar plakken. Ze rijden nog altijd gelijk zot: richtingaanwijzers zijn bij hun wagens overbodige opties, doorlopende witte lijnen zijn om in te halen en nog het liefst als ze dubbel of gearceerd zijn, het rode mannetje op verkeerslichten betekent "oversteken" en stop-tekens negeren ze het liefst. Hun getallenkennis laat ook te wensen over: 50? 70? Waar is dat goed voor? En terwijl ze verwensingen of hallo roepen naar kennissen en vrienden -wie zal het zeggen - claxoneren ze naar hartelust.

Het blijft een land met veel natuurschoon, ongelooflijk lekker eten - eigenlijk het land waar het fijne eten vandaan komt, maar dat heb ik het in een volgende klapke nog wel over - en een warme bevolking.

We genieten nog even verder...

Geniet nog van jullie zondag en tot volgende week.

17 september 2023

Het zondagsklapke...

Men zegge en schrijve september 1969, ondergetekende begint het vijfde leerjaar.

"Roger!" (Puur toeval)

"Oui, maman"

"Allons debout"

Zo begon de eerste les Frans en ik kreeg een soort openbaring. Frans, een andere taal. De volgende les ging over het ontbijt en thuis zei ik tegen mijn ouders dat het "sucre" en "lait" nog ontbrak op de ontbijttafel.

De jaren die volgden kaapte ik alle eerste prijzen voor talen weg - toen mocht dat nog - tot grote fierheid van mijn ouders. Wiskunde en dergelijke vakken echter? Ik ben waarschijnlijk recordhouder op het aantal herexamens voor wiskunde. Elk jaar in het middelbaar had ik er één aan mijn broek.

Maar talen? Ik neem ze op als een spons. Wij gingen in 2006, als een tweede huwelijksreis naar Praag en ik weet nog steeds dat "příští zastávka" "volgende halte" betekent, we namen nogal veel de tram...

Dit even terzijde om mijn taalgevoeligheid te illustreren.

Nu ook, in Italië, geraakt mijn brein doorweekt met talenknobbels. Ik studeerde nog op mijn 46ste Portugees, heb een summiere kennis - noties heette dat op een cv in de jaren tachtig van de vorige eeuw - van het Spaans. Kan je nagaan wat ik hier bij de bakker of op het terras uit mijn botten sla. Mijn lerares Portugees zei soms tegen de leerlingen die ook het Spaans machtig waren, dat ze Portunhol spraken, wel, ik spreek hier "italiportunhol". Ik haat het hoe mijn brein in het zesde decennium van mijn leven bokkesprongen maakt die ik niet wil, maar toch, ik geniet. Wat een prachtige taal is het toch!

Er zitten wat tongtwisters tussen, zoals "salsiccia" ...wie herinnert er zich het rijmpje van "Charel Chevrolet rijdt met een sjeke.... Citroën?"

Wisten jullie dat het Italiaanse woord voor "vleermuis" veel mooier klinkt: "pipistrello"! Geef toe, hoe mooi is dat?

Ik had het één dezer dagen met Guglielmo, onze gastheer op de camperplaats bij de wijnboer in Canale, over de begroeting.

Hij vertelde dat "ciao" overeenstemt met het Engelse "hello" en dat je dus enkel maar gebruikt onder vrienden. "Buongiorno" gebruik je algemeen en "Salve" is de ultieme beleefdheidsvorm. Dat laatste doet mij denken aan een Romein op sandalen met een rokje aan en een laken rond hem gedrapeerd, dus ga ik voor het gewone "buongiorno". We liepen in een dorpje vorige week en een jongeman zei "Salve" tegen mij, want het wordt ook gebruikt uit respect voor oudere personen. Onnodig te zeggen dat dat respect nu echt niet hoeft.

Heb me dus - weeral eens - voorgenomen om mijn Italiaans bij te schaven. Laat de winter maar komen.

Nog een fijne zondag iedereen en volgende week heb ik het over de Italiaanse keuken. Rigatoni, strozapretti, Bucatini, tortellini, ravioli en ga zo maar door...

24 september 2023

Het zondagsklapke...

Stel, er komt in België een nieuw voedingsmiddel op de markt met de naam "wurg meneer pastoor". Mijn kop eraf, dat verkoopt niet, de regering valt en de hele Belgische bevolking spreekt schande. Wel, in Italië kan dat wel.

En daarmee komen we aan het onderwerp van dit klapke, de Italiaanse keuken.

Toen mijn oudste zoon in het vijfde leerjaar, als onderwerp "gastronomie door de eeuwen heen" koos voor een spreekbeurt, sloeg mijn moederhart tilt. We trokken naar de bib en kwamen terug met documentatie en lectuur over het onderwerp en ook ik kwam heel wat te weten, want eigenlijk ligt de oorsprong van al het lekkere dat wij heden ten dage eten en ook drinken in Italië.

Toen wij in onze contreien nog gepekeld, soms rot vlees aten met ongerezen brood, vrijwel geen groenten aten en kruiden kenden we helemaal nog niet, gebruikten de Italianen basilicum, bieslook en peterselie (prezzemolo in het Italiaans, cfr. mijn zondagsklapke van vorige week).

Ook de pasta was reeds vroeg gekend. De oude Romeinen kenden al macaroni en noemden het zelfs een geschenk van de goden. Marco Polo zou de pasta meegebracht hebben van zijn reizen naar Azië, maar ondertussen twijfelt men sterk of de Marco wel überhaupt uit zijn kot

geweest is. Saltimbocca alla Romana (kalfslapjes met rauwe hesp en salie in een witte wijn - Marsala - saus) is een heel oud gerecht, net zoals Osso Bucco. De Luganega-worst, reeds genoemd in een eerdere post over onze reis door Italië, werd al gesmaakt door de legioenen die Gallië kwamen veroveren. Maar het Romeinse rijk viel en de pasta bleef in Italië en in onze contreien was verfijnd eten nog niet aan de orde. Maar daar zou verandering in komen door, hoe kan het anders, een vrouw.

Maria de Medici was haar naam.

25 was ze toen ze in 1600 in Frankrijk huwde met de 22 jaar oudere Hendrik IV, koning van Frankrijk. Ze was geboren en opgegroeid in Florence, het Mekka van kunst en cultuur, en zoals nog altijd verfijnde keuken. Ze schonk in de tien jaar van hun huwelijk de koning niet alleen zes kinderen maar bracht een omwenteling in onze eetcultuur teweeg. De Fransen moeten nogal hun ogen open getrokken hebben toen Maria verscheen, met in haar kielzog een resem van koks die allerlei groenten en kruiden met zich meezeulden. Erwtjes, asperges, kazen en allerlei lekkernijen vonden door dit koninklijk huwelijk hun weg naar Frankrijk en naar de Franse keukens.

De Italiaanse keuken is tot op de dag van vandaag een verfijnde keuken gebleven, alhoewel er ook veel gerechten uit de "cuccina dei poveri" komen, de keuken der armen, immers de Italiaan op het platteland kon zich niet veroorloven om eten weg te gooien. Alles aan het varken, het rund of gevogelte werd gebruikt en verwerkt. "Lasagne vincisgrassi" is hiervan een mooi voorbeeld, een lasagne met een rijke tomatensaus die enkel orgaanvlees bevat: lever, niertjes, hart... tegenwoordig vervangt men het orgaanvlees door balletjes gehakt, maar het idee is hetzelfde gebleven.

Om nog even terug te keren naar de eerste alinea, het gaat hier om "strozapretti", een pasta die letterlijk betekent "wurg de pater". Er zijn verschillende versies over de oorsprong van deze naam, één zou verwijzen naar de gulzigheid van de paters als ze ergens hun voeten onder de tafel konden steken, gratis voor niets, bij de meestal arme gezinnen waar ze hun geloof ging prediken.

Eindigen doe ik met een sprookje.

Er was eens...

Een chef die verliefd was op de maître d'hotel. Die donkere krullen die een prachtig gezicht omlijstten, hemelsblauwe ogen en glimlach die het hart van de chef deden smelten als goede boter. Elke dag opnieuw werd de chef een beetje meer verliefd. Op een avond was de liefde zo groot dat de verleiding om even door het sleutelgat piepen terwijl de maître d'hotel een bad nam, niet te weerstaan, doch het enige wat te zien was, was de navel van het waarschijnlijk overigens prachtige lichaam. Anderendaags rolt de chef zwaar teleurgesteld het deeg voor de pasta uit, mijmerend over, wat anders, die navel. Echter, toen keek de chef naar de werktafel en zag verbaasd wat er lag, al mijmerend hadden de kundige handen diezelfde navel nagemaakt. Ze kregen de naam "tortellini".

Als jullie nu allemaal de volgende keer dat jullie tortellini eten, denken aan een navel, kan ik denken: missie volbracht.

Nog een fijne zondag...

1 oktober 2023

Het zondagsklapke...

We zijn ondertussen terug thuis van een reis die voor een groot deel door Italië liep. Ik heb het over tortellini en strozapretti gehad, over de Italianen zelf, maar ik heb het nog niet gehad over waarvoor Italianen ook nog bekend zijn, nl. opera. Het land heeft de grootste

componisten, met Giuseppe Verdi en Giacomo Puccini op kop, librettisten, sopranen, tenoren, en noem maar op geleverd. Geef toe, die ongelooflijk hoge stemmen met vibrato en alles klinken toch het mooist in het Italiaans. Het wonderkind Mozart moet deze mening ook gedeeld hebben, want drie van de vier opera's die hij schreef, waren in deze mooie taal. Ik moet even terug naar mijn persoonlijke herinneringen voor dit onderwerp. Ik was achttien, net het middelbaar achter de rug en ik begon als administratief medewerker in de Koninklijke Opera van Gent. Kun je nagaan? Ik luisterde naar alles, van de The Osmond Brothers over David Cassidy tot zelfs The Stones, maar zeker niet naar opera. Ik herinner mij de blikken van vrienden en vriendinnen, bah, opera?

Ik begon onder het directeurschap van Bart Lotigiers, die naam zegt jullie waarschijnlijk niets, maar het is de grootvader van onze duiveltje-doet-al, Helmut Lotti. Het manneke heeft het van ergens geërfd. De volgende directeur was een Italiaan en ik werd aan hem toegewezen om hem wat thuis te brengen in het Nederlands. Zijn naam was Luigi Martelli. Ik denk eerlijk gezegd nog vaak aan hem, zeker als ik mijn vol-au-vent serveer op de Alessi schotel die we kregen als cadeau voor ons huwelijk en onlangs nog toen we een villa in Cinzano passeerden die de naam droeg, Villa Martelli. Het was een driftige, kleine Italiaan met een grote liefde voor zijn vak: dirigent. Door zijn connecties in de operawereld bracht hij de groten der aarde naar Gent. Ik wees José Carreras waar zijn loge was, bracht een koppie thee aan Cristina "Stientje" Deutekom en had een telefoongesprek met Kiri Te Kanawa ivm hotelaccommodatie in Gent. Ik leerde al vlug hoe bescheiden deze mensen waren en dat kapsones hen vreemd waren.

De jaren die volgden hielp ik met de programmatie van de seizoenen. Ik zocht Radamessen, Papageno's en -a's, Fidelio's, Othello's en Desdemona's...

Ik hield ervan de korte inhoud van de opera's te lezen en er groeide in mijzelf een grote bewondering voor die mensen die hun stem konden bespelen als een instrument, en daarbij ook nog acteerden, ze vochten een duel uit, stierven een tergend langzame dood, zagen hun geliefde sterven, of werden zot, zoals in de waanzinsscène van "Lucia di Lammermoor" allemaal al zingend en alsof het niets om handen had, de hoogste octaven halend.

Ik heb er tien jaar gewerkt vooraleer ik andere doelen ging opzoeken, maar ik koester nog steeds mooie herinneringen aan die tijd en vooral aan die mooie muziek. Ik mag nog graag eens het zigeunerkoor uit "Il Trovatore" door het huis laten schallen en ook de mooie aria van Mimi uit "La Bohème" maakt mij nog altijd een beetje triest. We leven in een rare tijd waar meer en meer dingen uit het verleden verboden worden, maar ik hoop zo dat Othello, de Moor mag blijven die Shakespeare en Verdi hebben bedacht, dat Madama Butterfly haar status als Chinese concubine mag blijven behouden en dat het slavenkoor uit Nabucco hun vliegende gedachten mogen blijven bezingen.

Om af te sluiten zat ik met een probleem. Mijn favoriete aria is namelijk de Habanera uit Carmen van Bizet, maar dit is een Franse opera en past dus eigenlijk niet in mijn ode aan Italië. Daarom koos ik voor de drie tenoren. In hun jonge jaren, waren ze de grootsten dezer aarde, zwaaiden de deuren van de Metropolitan in New York en de Scala van Milaan voor hen open alsof het klapdeurtjes waren, hun repertoire was bladzijden lang: José Carreras, Plácido Domingo en Luciano Pavarotti. Ik weet het, slecht één van de drie is een Italiaan, maar gun mij die kleine afwijking en luister naar hun prachtige stemmen.

Ze zingen "Libiamo ne'lieti calici" ook bekend als het Drinklied of Brindisi uit La Traviata van Giuseppe Verdi. PC of telefoon vullen bak en laat deze stemmen je huis of de camper vullen. De aria is in een walstempo, dus wie zich geroepen voelt, grijp je geliefde vast en draai een paar rondjes.

Nog een fijne zonnige zondag...

8 oktober 2023

Het zondagsklapke...

Ik start even met een anekdote voor de verandering.

We schrijven 2013.

Ik ben met ons dochter in Versailles. Terwijl zij nog enkele foto's neemt in één van de zalen, wacht ik haar op in een kleine traphal. In de holte van de trap staat een beeld van de Zonnekoning. Ik heb er jammer genoeg geen foto van, maar het is een relatief klein beeld, als ik me goed herinner in zwarte marmer en het is nogal overdadig, je moet Louis zoeken tussen alle versieringen in. Er komt een jonge Japanse vrouw binnen - in Versailles lopen, denk ik, meer Japanners rond dan in een supermarkt in Tokio - met, wat anders, een joekel van een camera. Ze krijgt het beeld in de gaten en begint klik-klik het beeld langs alle hoeken en kanten te fotograferen. Ze schenkt me een lieve glimlach en het volgend gesprek ontvouwt zich.

Ik : "Do you know who this is"

Zij bekijkt het beeld en ontwaart zowaar de persoon tussen de versieringen, kijkt me vragend aan en schudt het hoofd.

Ik: "This is Louis the fourteenth" - ik ging bijna zeggen "the solar king" zonnepanelen waren het onderwerp in 2013 - "the sun king".

Het kind hoorde het in Tokio donderen.

Om kort te gaan, in luttele minuten vertelde ik haar het leven van den Louis, een hele uitdaging.

Toen ik haar even later met haar groep terug zag, wees ze naar mij en vertelde de groep iets. Wat? Het zal mij voor eeuwig een raadsel blijven.

Waar ik heen wil? Deze zomer verscheen in de pers dat Europa overspoeld wordt door Amerikaanse toeristen. Na Corona willen die ook wel eens vleugels wat verder spreiden dan Hawaï en Copacabana Beach, de vliegtickets zijn goedkoop en de dollar staat gunstig tegenover de euro, ze moeten niet echt omrekenen.

Het is niet meer de rijke Amerikaan die een "European trip" kan doen, maar ook Joe with the Cap kan Europa bezoeken. Volgens het krantenartikel weet de gemiddelde Amerikaan zo goed als niets van Europa, getuige de vragen die gesteld worden aan reisbureaus, zoals "is er drinkbaar water verkrijgbaar" of een vrouw die naar Polen wilde en vroeg hoe ze zich moest bewapenen tegen de vele beren die zich in "that wild country" bevonden. Er zijn er die denken dat Europa een land is en Frankrijk de hoofdstad.

Ik zit nogal op veel reisgroepen waaronder ook één waar nogal veel Amerikanen en andere niet-Europeanen lid zijn. En ik besloot de proef op de som te nemen en een kleine quiz op te stellen. De antwoorden waren soms hilarisch. Er waren er natuurlijk ook die zich de vraag stelden of kennis wel nodig was, wat een excuus. Ik wil er trouwens aan toevoegen dat de andere niet-Europeanen, zoals de Australiërs, Canadezen en Aziaten geen haar beter waren. Voelen jullie hem al komen? Juist! Ik vuur diezelfde quiz op jullie af. Het gaat over Spanje, meer bepaald over Noord Spanje. We googlen niet, welteverstaan.

- Wat betekent Santiago in de naam van de stad?

- In Guernica is er een standbeeld in een muur. Wat stelt dit voor?

- Wie was Don Pelayo en waar staat zijn standbeeld?

- In Spanje worden verschillende streektalen gesproken, maar welke van die talen kennen wij als het Spaans?

- Één van die talen is geen Romaanse taal, welke?
- Van wie is het mooie standbeeld in Burgos, niet ver van de kathedraal?
- Wat is de Reconquista?
- In het Noorden heten tapas geen tapas maar...
- Hoe lang leefde Spanje onder de Moorse bezetting?
- Hoe wordt Spanje en Portugal samen genoemd?

Volgende week geef ik de antwoorden in mijn zondagsklapke vergezeld van een bloemlezing van de antwoorden van diegenen aan de andere kant van de wereld.

Laat ik afsluiten met het gezegde "If this is Sunday, it must be Belgium"...

Nog een fijne zondag!

PS Wie een foto zitten heeft van dat beeld van de Zonnekoning, graag hieronder.

15 oktober 2023

Het zondagsklapke...

Zoals beloofd krijgen jullie eerst de antwoorden op de kleine quiz van vorige week.

- Santiago is de samenstelling van Santo Tiago, de heilige Jacob. Tiago of Thiago is trouwens nog altijd een populaire jongensnaam in Spanje en Portugal.
  - Het is het schilderij van Picasso die hier nagemaakt is in steen. Hij schilderde "Guernica" heel kort na de bombardementen in 1937 op het dorp door de Duitse Luftwaffe, waarschijnlijk in opdracht van Franco. Hermann Göring zou in Nürnberg beweren dat het een test was voor zijn bommenwerpers. Het origineel schilderij is te zien in het Museo della Reina Sofia in Madrid.
  - Don Pelayo is de latere koning van Asturië. Hij vocht met een kleine groep soldaten tegen een overmachtig leger Moren in 718 en won. Die slag had plaats in Covadonga, waar ook een kapel staat en het standbeeld van Don Pelayo. Zijn overwinning luidde de Reconquista in: het terugwinnen van Spanje op de Moren en ze verdrijven zodat Spanje weer Spanje werd, en meteen hebben jullie een antwoord op één van de volgende vragen.
  - Het officiële Spaans is het Castilliaans.
  - De vreemde eend in de bijt is het Baskisch. Het is zelfs geen Europese taal. Taalkundigen breken zich al jaren het hoofd over de herkomst van deze taal. Zowat 800.000 mensen hebben het Baskisch als moedertaal en 2 miljoen kunnen de taal spreken, die trouwens aartsmoeilijk is.
  - Rodrigo Diaz de Vivar is het mooie standbeeld in Burgos, maar de wereld en Spanje kent hem beter als El Cid. De bijnaam is een verbastering van El sayyid, Moors voor "heer", want zelfs de Moren die hij bevocht wisten deze man hoog te schatten. Hij is nogal het toonbeeld van de ideale man, euh, oeps, ridder: moedig en een toonbeeld van deugd.
  - Tapas in Noord-Spanje heten pinxtos.
  - De Reconquista is de verdrijving van de Moren die in 711 op amper 15 jaar tijd het hele Iberische schiereiland hadden veroverd. Het uiterste Noorden, waren dankzij Don Pelayo na enkele jaren vrij van de Moorse bezetting maar de rest van Spanje leefde nog bijna 8 eeuwen onder de Moren. Het was pas in 1492, bij de val van Granada in Andalusië dat Spanje weer van de Spanjaarden was.
- Wat de antwoorden van de niet-Europeanen betreft, wel, er zat op zijn zachts gezegd veel variatie in. Enkele waren "very embarrassed and ashamed" dat ze geen enkel vraag konden beantwoorden. Ene probeerde zich er van af te maken met de bewering dat de VS zo groot is dat ze al genoeg werk hebben met hun eigen geschiedenis. Een andere kaatste de bal terug en vroeg of ik wel wist wat E=MC2 was. Iemand zag DK Phillip II in het standbeeld van El Cid.

Ik vermoed dat ze Filips II van Frankrijk bedoelt. Een Mexicaan zei dan weer: El Cid, beroemd van de film, met Charlton Heston. Ik kan er mijn vinger niet opleggen, maar iets aan de reactie klopt niet.

Maar er waren toch enkele die de antwoorden wisten en de quiz wisten te waarderen, dus alle hoop is niet verloren.

Echter, de hoofdvogel werd afgeschoten door een zekere Kevin. Hij kaatste de bal terug met de bewering dat er waarschijnlijk geen enkele Europeaan de betekenis kent van de letters IKEA. Kevin kon natuurlijk niet weten dat ik een zwak hebben voor weetjes en dat er tientallen zijn opgeslagen op de harde schijf in mijn hoofd. Ik wist het dus wel, het zijn de initialen van de stichter, de boerderij en dorp waar hij opgroeide. Het enige waar ik moeite mee had was het standbeeld van El Cid op zijn strijddros of de fier als een gieter staande Pelayo naast een Billy-kast. En dat zei ik Kevin ook. Ik zei dat Europa een lange geschiedenis heeft van voor onze tijdsrekening - daar heb je Amerikanen altijd mee tuk - en IKEA inderdaad een succesvolle onderneming is - de stichter behoorde in zijn leven tot de rijkste mannen ter wereld - dit toch niet behoort tot Europees cultureel en architecturaal erfgoed met al ons kastelen en monumenten. Kevin was niet gediend met dit antwoord. Hij zei dat Ingvar Kamprad zoveel vestigingen had in de wereld en daardoor zoveel voor woningen had gezorgd rond zijn vestigingen door de werkgelegenheid dat dit aantal het aantal kastelen gebouwd door alle Europese koningen en dictators zeker overtrof. Ik heb Kevin in zijn waan gelaten. Sommige zaken ga je beter niet verder op in. Maar...Kevin heeft me wel op zoek doen gaan naar weer een weetje. Ik wilde wel even weten hoeveel kastelen Europa telde. Het getal voor Frankrijk blies mij al van mijn sokken: 45.000 kastelen op 35.000 gemeenten. Ter info: IKEA heeft zowat 500 vestigingen in de hele wereld. Er is nog wat werk aan de winkel.

Nog een fijne zondag iedereen...

20 oktober 2023

Het zondagsklapke...

Ik moet toegeven, ik kon maar geen onderwerp verzinnen voor deze zondag. Mijn arme hoofd zit soms een beetje te vol, misschien door het feit dat ik morgen Amerikaanse vrienden ontvang om een weekje bij ons door te brengen en de stem in mijn hoofd alsmaar door ratelt over waar ik hen kan naartoe brengen, wat ik hen kan laten zien en vooral wat ik hen te eten kan voorschotelen, en dan hebben we het nog niet over het Belgische weer, dus bedankt Mieke Reyniers om mij hieraan te herinneren.

Solange Coussement en Ben Blancquaert, jullie gaven mij een goede voorzet, en Linda D'Hooghe jouw tip sla ik op op de harde schijf in mijn hoofd voor als ik nog eens zonder inspiratie zit. De anderen, die overigens hele goede tips gaven, weet dat ze zijn opgeslagen. Maar inderdaad, wat doen ons, moderne mensen, in een kotteke op vier wielen kruipen om Europa af te rijden en er tussendoor nog van te genieten ook. Want geef toe, thuis hebben vele onder ons een huis met minstens 2 slaapkamers, een badkamer met douche en plaats voor zeker 5 personen die zich daar ook nog eens vrij kunnen in bewegen. Een keuken met een vier-pitsfornuis, een grote afwasbak en een vaatwasser.

En al dat moois ruilen we in voor enkele vierkante meter, een piepkleine keuken met een twee- of driepitsgasfornuis en een douche waarbij we bij het douchen schietgebodjes prevelen omdat onze zeep niet zou vallen, want bukken is geen sinecure. Eens de wetten der statische electriciteit in voege treden en dat vervloekte douchegordijn aan je gat blijft

plakken, staat er je een klein gevecht met een stuk plastic te wachten. Dan hopen we ook nog dat het water warm blijft. En dan hebben we het nog niet over het toiletgebeuren... Als man- of vrouwlief een slechte dag heeft, kunnen we niet vluchten - ik zou niet weten waarheen - om het psychische onweer te vermijden. Je leeft samen op enkele vierkante meter en, je gelooft het nooit, we genieten ervan... In die mate, als de datum voor de terugreis naderbij komt, we in grote mate balen.

Waar komt dit vandaan?

Het kamperen op zich is eigenlijk al ontstaan begin vorige eeuw, in Engeland. Ik hoor jullie al denken, in het land met de meeste regen van Europa, is het kamperen ontstaan. Het zijn Britse fietsers, die lustig in de Engelse countryside rondfietsten, die er eigenlijk voor gezorgd hebben dat we in tentjes gingen kruipen om de nacht door te brengen. In Groot-Brittannië zijn de eerste kampeerverenigingen ontstaan en op het vasteland volgden - hoe kan het ook anders - de Nederlanders.

Is het camperen een luxueuzere manier van kamperen? Misschien wel, veel camperaars zijn zestigers en in dat tentje, als we het al opgezet krijgen, kruipen gaat misschien nog wel, maar er uit kruipen na een nacht op een luchtmatras - het woord alleen al - vergt heel wat van onze ouder wordende knoken. Dus ruilden we de tent en toebehoren in voor een camper.

Het voelt hetzelfde, in de natuur, bij gezellige dorpjes en dito restaurantjes, maar we moeten nu niet meer op onze knieën het bed inkruipen, integendeel, we slapen comfortabel onder een super-de-luxe dekbed, geen slaapzak meer waarvan de rits vastloopt op altijd het verkeerde moment en de verkeerde plaats.

We zitten warm en droog en als het regent kunnen we genieten van de regendruppels die tegen het dak van onze camper voor een mooi ritme zorgen. We hoeven niet meer buiten om greppels te graven omdat we 's anderendaags niet zouden wakker worden in een natte slaapzak.

Kortom, we hebben ons veel verbeterd in vergelijking met onze tentvakanties toen we nog jong en beweeglijker waren. Maar...

Er is een nieuwe generatie camperaars verschenen, namelijk diegenen die het liefst een hotel opzochten, met een all-in arrangement, of een vakantiehuis met zwembad en jacuzzi. Ook zij vonden de weg naar de camper... Voor velen onder hen gaat een wereld open, voor enkelen gaat die na een eerste reis weer dicht, maar het is verwonderlijk hoeveel van deze mensen - veelal jonge gezinnen - deze manier van reizen fantastisch vinden.

Is het echt die vrijheid die ons roept, het gevoel van zonder en toch met een bestemming te vertrekken? De ongelofelijke luxe om toch rechts af te slaan omdat links, volgens de planning, alleen maar vooruitzichten op slecht weer brengt. We hoeven niet bang te zijn dat het vakantiehuis of hotel dat we reserveerden, toch niet zo schitterend en fantastisch is, zoals de reviews het beschreven, en we dus twee weken niet zo fantastisch vastzitten. Met de camper? Hup met de geit, er zijn andere, mooiere plekken.

Of het nu een plekje is op een super de luxe camping met zwembad, jacuzzi en rechtrees toegang tot het strand of op een boerderij waar je 's morgens de home-made confituur van de gastheer op je broodje smeert, of midden in een bos met alleen jij, je geliefde en het oeeën van een uil, een feit is zeker, we vinden het heerlijk.

Door dit neer te schrijven begon het weer zwaar te kriebelen, maar we moeten nog even wachten. Volgende week heb ik een awesome week with onze American friends, die alles wat ik op tafel zet met veel smaak en een hoop fantastics opeten, and die ons love so much... Vriendschap, een mooi ding dat lichtpuntjes schenkt in deze moeilijke tijden.

Nog een fijne zondag iedereen...

UPDATE: Er is nog een aanvullend tweede zondagsklapke toegevoegd...

20 oktober 2023

Het zondagsklapke...

Ik had geen inspiratie deze week maar nu krijgen jullie er twee voor de prijs van één. Zoals jullie konden lezen, hebben we deze week Amerikaanse vrienden op bezoek. Maar hoe we ze leerden kennen, is een verhaal op zich.

We schrijven 2011... Een warme augustus-avond in Gent. Iemand die Gent kent, kent ook het Bierhuis aan de Waterkant, dus daar zitten wij te genieten van een, wat anders, biertje. Schuin achter ons zit een Amerikaans echtpaar en ze bestuderen een reisgids van Gent. Op een bepaald moment, hoor ik haar "Flemish Stew" zeggen en vragen aan haar man wat dit zou kunnen zijn. Er zit aan het volgende tafeltje een man achteloos met een biertje de zachtjes voorbijkabbelende Leie in te staren. Hij wordt uit zijn dagdroom gerukt met de vraag "Sorry, can you tell me what exactly Flemish Stew is!" De arme kerel, nen echten Genteneire" wijst met zijn vinger naar mij "She will tell you".

Beide Amerikaanse blikken zijn op ons gericht en ik begin mijn uiteenzetting. Tien minuten later zitten ze aan ons tafeltje en hebben ze zich al uitgebreid aan ons voorgesteld. Ze zijn uit de staat waar het nooit regent, zoals Albert Hammond zong in de jaren zeventig.

Ik stel voor hen Gent by Night te laten zien, immers ik heb er school gelopen en er jaren gewerkt, dus ik ken de stad wel goed.

Dat er onderweg veel stopplaatsen zijn, voor wie Gent kent: Spijker, Trollekenkelder, Dulle Griet, Galgenhuisje, waar er geestrijk vocht geschonken wordt, is duidelijk.

Het blijkt zo goed te klikken tussen ons vieren en we hebben elkaar zoveel te vertellen dat er nooit een stilte valt.

Het is dik drie uur 's nachts als we aan hun hotel afscheid van elkaar nemen, maar niet zonder emailadressen uit te wisselen. We bestellen wijselijk een taxi om naar huis te rijden en onderweg zeggen we "die zien we nooit meer terug" want meestal draaien dergelijke toevallige ontmoetingen zo uit.

Toen we echter enkele uren later opstonden, zat er al een mail in de bus, om te zeggen hoe leuk ze het vonden en dat ze zeker contact gaan houden. En...dat ze hun trein naar Parijs gemist hebben.

Twee jaar later zijn ze weer in Gent en zien we elkaar terug en het lijkt alsof er geen dag is voorbijgegaan. Ze komen bij ons eten en ik schotel ze natuurlijk Vlaamse stoverij voor.

Deze week is de vierde keer op de voorbije twaalf jaar dat we elkaar zien en we kijken er zo naar uit...

Vlaamse Stoverij staat zeker op het menu...

5 november 2023

Het zondagsklapke...

Toen ik twee weken geleden geen inspiratie had, werden er mij enkele suggesties gedaan waar ik nu en dan eens kan uit putten.

Ik vond de suggesties van Linda D'Hooghe en Dieter Batsleer wel wat hebben, dus een combinatie van beide.

Wat moet een plekje hebben om jouw hart te stelen?

Om te beginnen zijn drukke campings en dito camperplaatsen in grote toeristische centra aan mij niet besteed. Je zal mij dus niet vinden in Benidorm of aan de voet van de Mont Saint-Michel. Alhoewel ik -diegenen onder jullie die mij persoonlijk kennen, weten dit- een tamelijk sociaal mens ben, nog zacht uitgedrukt eigenlijk: "tetterrien" past eigenlijk meer bij mijn persoonsbeschrijving maar als het op reizen aankomt, breng ik die liever door op plaatsen in de natuur, ver van alle drukte. Een bos, aan de rand van een meer of een klein dorpje waar het lijkt of de tijd heeft stilgestaan, zijn voor mij en mijn wederhelft de plaatsen naar ons hart.

Tijdens één van onze reizen reden we naar het Lac de Coucouran, in de Ardèche. Het was in het vroege voorjaar, er lag hier en daar nog wat sneeuw en het was bitterkoud. De rit ernaartoe was nogal hobbelig maar toen we het meer en de camperplaats naderden, waren we in de wolken. Er stond één camper. Het cafeetje met terras, dat in de zomer waarschijnlijk goed te doen heeft, was afgesloten en verlaten.

We nemen een plaatsje in en kijken uit over het meer. Zalig! Tijd om onze Basiel uit te laten. We staan nog maar net buiten als onze buur van de hele andere kant van de camperplaats met de armen in de lucht en al juichend op ons komt afgelopen. Een Fransman, blijkt. "Blijven jullie hier overnachten", vraagt hij. We knikken.

Blij dat die man was, hij stond ter plekke vreugdesprongetjes te maken, of hij had het heel koud.

Hij vertelt ons dat hij een halfuur geleden was aangekomen en dat zijn vrouw een grondige hekel heeft aan ergens alleen staan. Ze had hem doen zweren, dat, als ze terug kwam van een korte wandeling met hun hond, er niemand anders was toegekomen, ze zouden vertrekken.

Toen Madame terugkwam, zagen we hem naar ons wijzen en Madame van ja knikken. Toen ze de camper in stapte, stak hij, achter haar rug, een dikke duim naar ons op.

We deden met Basiel een toertje rond het meer en brachten een warme avond door in onze camper. Enkel de oehoe van een uil doorkliefde de stilte.

Meest vreemde plekje? Niet echt, tenzij ons plekje naast een bejaardentehuis ergens aan de Luxemburgse/Duitse grens. Men leest vaak over storende hangjongeren op camperplaatsen. Daar zeiden we tegen elkaar dat we met hangouderen te maken hadden. Het was een mooie zomeravond en de bankjes aan de rand van de camperplaats zaten vol oudjes die zonder enige vorm van schaamte de campers die er stonden bespieden. Als je buitenkwam met een bord vol lekkers voor bij de aperitief, gingen de hoofden als in één wave-beweging omhoog om te zien wat er op lag. Tussen de campers laveren met een looprekje, zoals jongeren soms met fietsen doen, deden ze niet, gelukkig maar.

In Duitsland stonden we weer naast een home. Volgens de app was er een openbaar toilet/sanitair in de omgeving van de camperplaats. Ik weet het, we hebben allemaal ons toilet mee, maar soms vind ik een "echte WC" eens een welkome afwisseling. Wat bleek? Het openbaar toilet was in het bejaardentehuis. En dat werd daar dus heel normaal gevonden dat passanten - wandelaars, fietsers of campers - daar gewoon binnenstapten om even het toilet te gebruiken, tot groot jolijt van de bewoners, want dat brengt wat variatie in hun eenzaamheid.

Mijn nummer 1-plaats? Dat is voor mij Sad Hill, een filmdecor niet ver van Burgos in Spanje. Alleen tussen de graven zonder doden, met het silhouet van Clint Eastwood vlakbij, omringd door hoge bergen waar vale gieren rondcirkelen op zoek naar een kadaver. Ik weet het, voor

velen is dit pure horror, maar voor ons is dit de zaligste plek op aarde, voorlopig nog, want wie weet, waar komen we nog terecht.

Ik heb nog een wel een nummer 2 en 3 en zeker ook nog 4,5,6 en 7, maar die houd ik voorlopig voor mezelf.

Nog een fijne zondag iedereen...

12 november 2023

Het zondagsklapke...

Wapenstilstand blijft voor ons nooit meer hetzelfde, we verloren één jaar geleden onze beste vriend, onze labrador Basiel.

We streelden hem tot hij zijn laatste adem uitblies en fluisterden in zijn oor dat we hem nooit zouden vergeten.

We hebben hem zo gemist dit laatste jaar. Overal op onze reizen zagen we hem: op stranden waar hij als een gek naar de golven liep om ze te breken, op smalle paadjes waar hij voor ons liep en regelmatig omkeek of we hem wel volgden, of slapend aan ons voeten op een terras na een lange wandeling.

Elke zwarte labrador - de wereld leek dit laatste jaar alleen maar bevolkt met dit ras - gaf ons een brok in de keel en tranen in de ogen. Verschillende hondeneigenaren hebben ons verhaal aangehoord en voelden met ons mee.

Ook de Zwitsers, Iris en Peter, luisterden in Chaves naar ons verhaal en hun Sheltie, Eileen, luisterde als het ware mee. Op het einde van ons verhaal legde ze haar balletje voor Basiel's baasje's voeten alsof ze wilde zeggen: gooi maar, voor Basiel. De baasjes stonden perplex, niemand anders mag normaal gezien haar balletje gooien.

We kregen al veel de vraag: komt er nog een andere hond? Ik weet het, zeg nooit nooit, maar voorlopig niet.

Ten eerste zijn we er van overtuigd dat we nooit geen andere hond meer vinden zoals Basiel en een andere hond aanschaffen ter vervanging van Basiel is niet eerlijk tegenover het nieuwe beestje. Ten tweede, echter, hebben we de voordelen leren kennen van zonder hond op reis te gaan. Overal kunnen we binnen met zijn tweetjes, alhoewel ik mijn man in het begin regelmatig heb moeten binnen roepen, omdat hij uit gewoonte bleef buiten staan en in een museum vroeg ik uit gewoonte of honden binnen mochten. Het gezicht van de dame toen ze zich oprichtte en over haar balie heen keek, was goud waard en mijn dwaze blik waarschijnlijk ook.

Geen restaurants meer waar ze je buiten kijken - ondanks het feit dat veel honden gemanierder zijn op restaurant dan sommige mensen - maar ook geen lieve obers meer die een bakje water brachten met soms een verrassing in hun hand en als toemaatje hem even strelen.

's Morgens kunnen we nog even blijven liggen en als het pijpestelen regent, moeten we er niet meer door om onze vriend uit te laten.

Maar al dit zouden we graag weer opgeven, moesten we er Basiel mee terug krijgen. Maar dit kan niet, dus leven we voort met een vrolijke Basiel in onze herinnering en in ons hart.

Onze grootste troost is dat het we hem een prachtig hondenleven hebben kunnen bieden. Samen met ons heeft hij Europa doorkruist van West naar Oost en van Noord naar Zuid. De stranden waar hij heeft op gelopen, de bossen waar hij "zijn stempel" heeft nagelaten, de rivieren waarin hij heeft gezwommen zijn niet te tellen en de herinneringen die hij ons daardoor heeft geschonken ook niet.

Ik wil eindigen met één van deze herinneringen.

We bezoeken Montserrat in Spanje en we besluiten één van de wandelpaden op te wandelen naar een mirador. Opeens komt er van de andere kant een man al roepend op ons afgelopen. Hij is groot, heel groot. Brede schouders, voeten als boten en handen als kolenschoppen en we verstaan geen woord van wat hij zegt. Basiel duidelijk wel want die gaat onmiddellijk op zijn rug liggen terwijl de man hem onophoudelijk op zijn buik wrijft. Hij gaat op zijn knieën zitten en buigt zich diep zodat Basiel zijn gezicht kan aflebben. Wijzelf weten ons geen houding te geven als er ineens ook een vrouwelijk exemplaar komt afgelopen, ook door de knieën gaat en Basiel buik begin te strelen. De man richt zich op. Tranen blinken in zijn ogen en een snottebel begint zich onder zijn neus te vormen. Hij steekt zijn hand naar ons op, zoekt zijn telefoon en geeft hem aan ons. Terwijl hij zijn neus snuit en zijn tranen droogt, doet hij teken dat we moeten doorscrollen. Voor ons ogen ontvouwen zich tientallen foto's van Basiels evenbeeld.

Ook zij richt zich op en staat ons te woord. Ze zijn Russen en doen een wereldreis van enkele maanden. Hun hond kon niet mee en ze missen hem verschrikkelijk. Ze bedanken ons uitvoerig dat ze onze Basiel zo mochten strelen en na enkele foto's zetten ze telkens omkijkend hun weg verder. Een mooie gedachte dat onze vriend ook in Rusland op enkele vakantiekiekjes staat.

Even verder loopt Basiel tussen ons in. Ik zeg "Wel, Basiel, jongen, wat was dat nu?" Hij draait zijn kop en kijkt me aan, en geloof me...een hond kan glimlachen.

Nog een fijne zondag iedereen...

PS als ik elke hondenuitdrukker tranen in de ogen heb bezorgd met dit schrijven, denk dan dat ik het ook niet droog heb gehouden.

19 november 2023

Het zondagsklapke...

Het druilerige natte weer van de laatste weken doet een mens herinneringen ophalen aan vakantie, reizen en vooral zonnig weer.

En terwijl ik zo aan het mijmeren was, dacht ik terug aan die vakantie waarop we beslisten een camper aan te schaffen, het was 2015 en kom te weten dat ondergetekende daar echt geen voorstander van was.

Sinds ons prille samenzijn, toch wel enkele decennia geleden, hebben we vele manieren uitgeprobeerd. We begonnen met een krikkemikkige tent, als eens verteld in een eerder zondagsklapke. We stapten over op een wat toen een camping-car werd genoemd. Eerst een super handige Trigano en eens er kinderen kwamen een Raclet. Het zoeken naar campings 's avonds, we hebben altijd iets gehad tegen reserveren, het uren aanschuiven aan de douches met twee kleine kinderen, het begon mijn voeten uit te hangen. Een vriendin ging op "gîte" en we probeerden het ook eens, met als gevolg dat we tent en toebehoren verkochten en voortaan in huisjes ons familie-vakanties doorbrachten. Maar het leven kabbelt langzaam verder en kleine kinderen worden groot, vliegen uit en zorgen zelf voor hun vakanties. De pensioenleeftijd nadert met rasse schreden en we willen reizen. We huren her en der huizen, maar er begint wat smet op die manier van reizen te komen. En dat wordt pas duidelijk in het jaar des heren 2015.

We huren een huis in Valmanya, in de hoge Midi Pyreneeën, aan de voet van de Mont Canigou. Het is er prachtig maar voor een uitstap moeten we telkens die berg af, waar we ook heen willen. Het is een dik halfuur rijden eer we beneden zijn, dus elke uitstap, naar de kastelen van de Katharen bv., neemt enkele uren in beslag, want we moeten ook nog na afloop dat half uur de berg op.

Op een avond bij onze obligate apero - tradities moeten in stand worden blijven gehouden - oppert manlief de optie om een camper aan te schaffen. Ik drink een slokje van mijn rode wijn, knabbel op een olijf en zeg "vergeet het". Ik zie voor mij de rijen campers op de twee Caps, tijdens onze uitstappen en weekends naar de Opaalkust, toen mocht het nog. Ik zag mij daar echt niet tussen staan. Onderwerp afgevoerd, maar toch heeft er zich iets binnengewurmd in mijn vrouwelijk, praktisch brein.

Toeval bestaat niet. 's Anderendaags ochtend laat ik Basiel uit in het kleine dorpje terwijl manlief - nog een beetje beteuterd omdat ik zijn voorstel zo radicaal heb afgewezen - voor de koffie en ontbijt zorgt. We zijn al september en de zon heeft het dorp nog niet bereikt. Op het pleintje, net voordat de weg zich naar de toppen van de Pyreneeën slingert, staat een camper. Het licht brandt binnenin en ik maak me schuldig aan een beetje voyeurisme. Er zitten twee mensen te ontbijten en het ziet er super gezellig uit. Ik keer terug en vertel het manlief. Het wordt het onderwerp van de dag. 's Avonds laten we Basiel samen uit en de camper staat er nog. Ik begin heel voorzichtig schuifelend toe te geven aan het nieuwe idee en hij hapt toe. Als we enkele dagen later naar huis rijden, bekijken we onderweg alle modellen die we tegenkomen. En, godzijdank, we zijn het eens.

Twee weken later prijkt onze camper op de oprit, een occasie van 15 jaar oud, een Rimor DuErre. Eens de nummerplaat binnen, doen we onze eerste trip, naar de Opaalkust... Onze eerste nacht brengen we door in Montreuil sur Mer. We sliepen als roosjes eens we een beetje onze draai hadden gevonden. Ik stapte naar de bakker om kraakverse croissants terwijl manlief voor de koffie zorgde - sommige dingen veranderen nooit - en we werden de twee mensen die we een paar weken tevoren in die camper zagen zitten.

Na vier dagen waren we compleet verkocht. We reisden vier jaar rond in ons DuErreke en kochten ons een nieuwe Chausson.

Komt er misschien binnen een paar jaar smet op deze manier van reizen? Misschien wel, misschien niet. Zolang we er kunnen van genieten en gezond blijven, blijven we het doen, want je leeft maar één keer en alles er uit halen wat er in zit, blijft de boodschap.

Nog een fijne zondag iedereen...

PS Op de foto ons DuErreke in Monbazillac....

26 november 2023

Het zondagsklapke...

Ik keek deze week naar de aflevering "Mijn eerste reis" met Maaike Cafmeyer. Een mooi programma, een beetje hoog Columbus-gehalte, maar ja...

Maaike was met haar ouders in 1981 op reis door Frankrijk, op een nogal hippie-achtige manier, de flower power was duidelijk blijven hangen.

We maakten ons wel de gedachte dat het nu niet meer denkbaar is om zulke reizen te doen. Integendeel, nu wijzen we mensen met oude autootjes of oude mobilhomes na, nemen foto's en plaatsen ze op allerlei groepen.

Mijn man ging op reis met zijn ouders naar Italië, in een Renault Dauphine, 845cc, 32 pk

Ik ging met mijn ouders ook naar de meren in het Noorden van Italië met een Daf 46, 844cc, 33 pk.

De vrienden van mijn ouders reisden mee met een Citroën Dyane, 602cc en 32 pk.

Nu staan er regelmatig vragen op de groep of 130 pk wel genoeg is om de Alpenpassen over te steken. Die Alpen stonden er toen ook, hé!

Ik zie het Dyaneke nog altijd achter ons rijden, want ik moest van mijn vader regelmatig achterom kijken of Maurice en Martha nog mee waren. Die 32 paarden deden wat ze

konden en Maurice, toen een kranige bijna zeventiger, had het grootste plezier zijn karretje de bergen op te duwen. De achterzetel was er uit gehaald en de tent plus zowat het halve huishouden - want Martha kookte graag op camping - ging ook mee. Gewicht? Geen flauw idee... Alles was er in geladen met een precisie, een chirurg waardig. Als we ergens onderweg overnachtten, werd 's anderendaags er alles weer exact hetzelfde ingeladen. God verhoede het, dat Martha haar snelkookpan, ergens anders stond.

Maurice en Martha zijn er al heel lang niet meer en ik bereik binnen enkele jaren de leeftijd van hen toen.

GPS bestond er niet, de landkaart moest het doen, wat voor gevolg had dat we nu en dan eens verkeerd reden. Mijn vader stopte toen ergens en sociaal als hij en Maurice waren gingen ze de weg vragen aan bv. iemand die in zijn tuin stond te werken, of wegenwerkers. Terwijl ik dit schrijf, zie ik mijn vader staan, al lachend en pratend, en mijn moeder en ik wisten als zijn arm naar omhoog ging en hij in zijn haar begon te krabben, hij geen sikkepit van de uitleg begrepen had. "Geen probleem, we vinden het wel", zei hij toen hij weer in de auto stapte. En het gebeurde niet zelden dat hij enkele tomaten of appels meehad, want hij had het niet kunnen laten de eigenaar te complimenteren met zijn mooie tuin.

Soms vergeten we wel eens hoe verwend we in onze moderne tijd wel zijn. De stem in de GPS zegt ons hoe we moeten rijden, TripAdvisor vertelt ons waar we het best gaan eten en Wikipedia vertelt ons welke koning welk kasteel gebouwd heeft, in welk jaar en afhankelijk van zijn populariteit of net niet, krijgen we er nog heel zijn familiestamboom bij uitgelegd. We moeten er niet eens moeite voor doen.

Mijn vader en ik hadden stapels boeken mee, tot groot ongenoegen van mijn moeder, die dan minder plaats had voor haar kruiden en specerijen, om te kokerellen onderweg. Nu heb ik zo'n 160 boeken mee op reis - ik heb graag wat keus - op mijn e-reader. Wat een gewichtsbesparing.

Het nieuws in het thuisland kwamen we meestal met een dag verschil te weten, want "de kranten van vandaag" bereikten de souvenirwinkel pas een dag later. En dan moest de prijs nog omgerekend naar onze goede oude Belgische frank. Geld uit de muur halen, betalen met een kaart in de supermarkt, allemaal zaken die we nu zonder er bij stil te staan met het grootste gemak doen.

Als jong gezin, wisten onze ouders altijd graag of we goed aangekomen waren, dus was één van de eerste opdrachten op vakantie: een telefoonhok zoeken en duimen dat de telefoon werkte. Opa wou weten waar we juist zaten, oma wou weten of de kinderen braaf geweest waren onderweg, opa wou dan weer weten of het goed weer was, en ping... Oma moest niets meer vragen. Nu stuurt mijn oudste kleinzoon mij een berichtje via Whatsapp met de vraag of we goed zijn toegekomen.

We kabbelen met zijn allen rustig mee op de golven van de vooruitgang en vergeten met het grootste gemak dat het vroeger ook ging, maar anders...

En dan beland je in een dorpje ergens in het Zuiderse platteland, zo eentje waar de tijd heeft stilgestaan, met winkeltjes waar het te betalen bedrag nog met potlood en papier wordt uitgerekend en waar ons plastieken kaartje echt gewoon plastic is, niets meer, niets minder. Waar je frisse wijn krijgt in een limonadeglas op een terras, waar driekwart van de stoelen en tafels absoluut niet veilig lijken. Waar de ouderen van het dorp vragen van waar je komt en als je antwoordt België, ze hun ogen wijd opentrekken alsof we van een andere planeet komen.

Ze bestaan nog, die dorpjes en die plekjes, maar langzaam aan komt ook de nieuwe tijd met zijn eigenheden daar binnengeslopen.

Het zij zo....

Nog een fijne zondag iedereen...